2. Årg. OKTOBER 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

耶和華以拉

Ebenezer

Es. 49:12. Ps. 111:2.

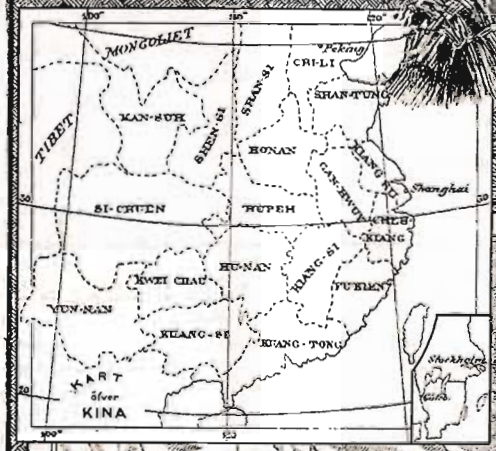

Skulle för HERREN något vara omöjligt? 1. Mos. 18:14.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Notiser. — Kristligt gifvande. — Hvarför böra vi missionera? — Lyften upp edra ögon. — Svenska Missionen i Kina. — Lefnadsteckningar. — Bref från F. Hallin. Anna Hahne. — Terminsberättelse från diakonskolan i Cin ch'eng. — Strid och seger. — Opium och Kina. — Kina är världens största missionsfält. — Kina är studenternas Gibraltar. — Härlig bönhörelse — Tillåtnagifvande. — Illustrationer: Kinesisk vattenbärare. kinesiska barnen.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande,*
H. BERG, *doktor, vice ordförande,*
K. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare,*
JOHANNES RINMAN.

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under september månad.

N:o		Kr.	ö.
537.	O. v. F. till förbandsartiklar	50:	—
538.	Från en missionsvän i Mora gen. M. S.	50:	—
539.	Från Ragnetorps jungfruförening gen. C. A. C.	50:	—
540.	Onämnd	5:	—
541.	G. R., Stockholm	5:	—
542.	Tycko Dahlin, återbetalt sin skuld	500:	—
543.	J. A., Gripenberg gen. K. B., Tranås	10:	—
544.	Systerföreningen i Torpa gen. L. J., Hofvetorp	25:	—
545.	Onämnd gen. K. B., Tranås	10:	—
546.	Kollekt i Sanderyd gen. S. E. H.	15:	24
547.	»Frälsning från tobak»	5:	—
548.	Mullsjö friförsaml. gen. C. L.	25:	—
549.	H. A., Liarbäck gen. dito	5:	—
550.	J. J., Ljunga gen. dito	2:	—
551.	Kollekt i Mullsjö	24:	—
552.	Barnarps jungfruförening gen. G. M.	50:	—
553.	A. J. gen. K. B., Tranås	1:	—
554.	S. E. gen. dito		20
555.	J. K., Tranås gen. dito	50:	—
556.	K. B. med fru	100:	—
557.	Kollekt i Brunseryd gen. Ax. B., Malmbäck	7:	25
558.	Kollekt i Malmbäck d. 12/9 gen. dito	30:	59
559.	Ax. B:s sparbössa, Malmbäck	38:	75
560.	H. G., Kristianstad	5:	—
561.	M. P., dito till utrustning för N. Fogelklou	50:	—
562.	Kollekt i Kristianstad gen. M. P.	17:	48
563.	Dito i Helsingborg gen. W. W.	49:	57
564.	O. V., Keglinge, Oxie, till en infödd evangelist	100:	—
565.	Från vänner på Bornholm till medicin gen. F. M.	30:	—
566.	En kinavän på Bornholm gen. dito	10:	—
567.	Kollekt i Ingelstorp gen. dito	25:	—
568.	Dito i Ystad gen. J. A.	22:	52
569.	»En Kinavän»	16:	—
570.	Fr. Lilla Senapskornet, Kumla gen. H. F.	76:	—
571.	N. N. gen. A. P., Hessleberga, Bjernum	10:	—
572.	Testamentsmedel gen. H. W., Stockholm	200:	—
573.	Gen. A. Burén till Ebba Buréns underhåll	546:	—
574.	Gen. dito till E. Ulffs dito	500:	—
575.	Kollekt, Alingsås gen. J. R—n	27:	80
576.	Onämnd gen. dito	2:	75
577.	A. J., Göteborg gen. dito	10:	—
278.	Kollekt i K. F. U. M., Göteborg gen. dito	22:	—
579.	Gen. H. P. till Chers underhåll gen. dito	40:	—
580.	E. R., Göteborg gen. dito	5:	—
581.	M. O., Sorsele	10:	—
582.	G., Fogelbro gen. I. v. H.	2:	03
583.	L. F., Elfby gen. dito	2:	45
384.	S. H., Nora gen. dito	1:	19
585.	»En förstlingsfrukt till missionen»	5:	—
586.	F. D. gen. L. H., Norrköping	2:	—
587.	K. S. gen. dito	5:	—
588.	J. S., Karlskrona	25:	—
589.	»Hednavärldens vänner» gen. M. K.	208:	—
590.	Ett offer till Herren från H. H. Sätra gen. E. O.,	6:	—
591.	Onämnd, Stockholms poststämpel	200:	—
592.	H. N., Lindesberg	5:	—
593.	Kollektmedel från Gamleby gen. P. T.	8:	87
594.	S. i Sollefteå till skolfonden gen. H. D.	20:	—
595.	En missionsfest i Skärfsta skolhus gen. E. G.	20:	—
596.	K. S., Nacka gen. dito	10:	—
597.	F. i A., Nacka gen. dito	1:	50
598.	Betels barnförening i Malmö gen. E. R. (skolfonden)	45:	—
599.	Skärfsta syförening gen. E. G.	6:	—
600.	K. J., Dädesjö	7:	80
601.	Björka syförening gen. G. G.	40:	—
	Summa kronor	3.444:	99

Med varmt tack till alla gifvare.

Han åkallar mig, därför vill jag höra honom; jag är med honom i nöden; jag skall befria honom och ära honom.

Hudson Taylor, som någon tid för sin hälsas skull varit nödgad att vistas i Schweiz för att åtnjuta full hvila från ansträngande arbete, har på hemvägen till England gjort ett helt kort besök i Stockholm för att öfverlägga med kommittéen i missionens intressen, och hafva flera af missionens vänner känt sig tacksamma mot Herren att ännu en gång få se och samtala med denna Herrens åldrige och dyrbare tjänare.

Major I. v. Holst och kapten Ch. Tottie hafva utträdt ur kommittéen, emedan de förklarat sig icke till alla delar kunna gilla missionens grundsatser och riktning. Såsom missionens uppriktiga vänner vilja de dock fortfarande understödja och bedja för densamma.

Till undvikande af hvarje missförstånd må meddelas, att missionen i alla delar fasthåller vid dess så många gånger förut omförmälda princip: att vara en evangelisk och osekterisk mission.

Notarien Ingelman, som ursprungligen begärt få utgå till Kina i förening med vår mission, har återkallat denna sin ansökan och tillkännagifvit, att han har för afsikt att utgå till Kina oberoende af något missionssällskap. Broder Ingelman kommer att före sitt utgående träda i äktenskap med fröken Agnes Palmstjerna, och äro dessa syskon båda kära vänner till missionen, hvilka vi jämte många missionsvänner följa med förböner.

Kristligt gifvande.

2 Kor. 8: 12.

Af *Walter B. Sloan.*

Forts. fr. augustinumret.

»Ty om hågen är för handen, så är han välbehaglig i mån af hvad han äger, icke i mån af hvad han icke äger.» Detta angifver den grundsats, enligt hvilken Gud bedömer våra gåfvor. Storleken af desamma betyder för honom ingenting, det är allena gifvarens hjärtelag, hvarpå han ser. Någon har sagt, att Herren gifver mera akt på hvad som lämnas kvar, än på hvad som gifves. Änkan lade in två skärfvar i offerkistan, men när hon så gjort, ägde hon intet kvar — hon hade gifvit allt, hvad hon ägde, och hon var den enda af alla gifvarne, som gjorde detta. Därför säger Herren, att hon »lade in mer än alla de andra, som lade i offerkistan. Ty de inlade alla af sitt öfverflöd, men denna inlade af sin fattigdom, allt hvad hon ägde, hela sitt lifs uppehälle.» O, att vi blefve uppväckta till en sådan hjärtats hängifvenhet för Gud, till en sådan trosenfald, som vågar gå framåt där, hvarest han har endast Gud att lita till. Om vi förbigå de verser, i hvilka Paulus talar om sina medarbetare och deras sändande till Korint, komma vi till afslutningen på denna del af episteln i kap. 9: 6—15. Han påminner korintierna om denna viktiga naturlag, att skördens myckenhet beror af utsädet. Deras gifvande är ett utsäde i tiden, hvaraf skörden skall inbärgas i evigheten. Att så sparsamt skall blifva detsamma som att skörda sparsamt; att så rikligt är att skörda rikligt. Allt hvad som göres bör ske af hjärtat — den yttre, materiella gåfvan skall vara uttrycket för en frivillig föresats, som utgått från hjärtat. Gifvandet får icke ske på ett tanklöst, likgiltigt, hjärtlöst sätt; det måste ske med tillbörligt öfvervägande. Vi läsa: »icke med olust eller tvång! Ty Gud älskar en glad gifvare.» Hvilken motsats dessa ord innehålla! En del offer göras motvilligt och af tvång. Gifvarens ställning är: »Jag skulle helst slippa. Jag önskar, att man icke bedt mig om detta, men jag känner mig tvungen.» Om gifvarens ställning varit denna, kan Herren ej hafva behag till gåfvorna, huru stora beloppen än må vara. Andra åter gifva med glädje, och sådana älskar Herren. För dessa är det ej en börda att gifva, utan de äro glada att få begagna sig af tillfället därtill. Här föras våra tankar tillbaka till Gud själf. Intet mänskligt språk förmår gifva uttryck åt fullheten af den nåd, i hvilken Gud öfverflödar till oss, på det att vi i vår mån skola öfverflöda till andra. »Men Gud är mäktig att låta all nåd öfverflöda till eder, på det att I uti allt mån alltid hafva nog och öfverflöda till allt godt verk.» (2 Kor. 9: 8.) I dessa underbara ord söker den Helige Ande förjaga den otro, hvilken ofta förlamar äfven ett Guds barn i dess tjänande med sina ägodelar, och, när vi vänta efter Herren, tycka vi oss se en ocean af nåd omgifva oss på alla sidor och föra oss framåt med sin oemotståndliga makt. Denna nådens flod aftager aldrig, den flödar ständigt, och aldrig skall det ögonblick komma, då vi skola söka den, men den icke mera finnas. Den upphör aldrig att finnas till. Intet hinder kan någonsin komma i dess väg, hvilket den ej har makt att undanrödja. Vi hafva sett enstaka klippor resa sig midt ibland vågorna och bryta dessa åt olika håll. Icke så med de svårigheter, som uppstå och liksom fordra, att nåden skall vika för dem och lämna dem som segervinnare. Nej, nåden är alltillräcklig, och den, som förblifver under dess spira, skall få se alla hinder öfvervunna. Men när vi blicka ut öfver en vidsträckt scen, äro vi benägna att förbise detaljerna, då vi söka med blicken omfatta den i dess helhet. På samma sätt läsa vi »uti allt». När allt kommer omkring, består hela vårt lif af detaljer, och vi kunna endast förverkliga fullheten af dessa ord, då vi gå framåt steg för steg, sägande i våra hjärtan: »Det finnes nåd för mig i denna sak», »och i denna», »och i denna». På detta sätt skola vi, innan vi själfva äro medvetna därom, »öfverflöda till allt godt verk», och vårt gifvande skall blifva det fria, glada utflödet från ett hjärta, så uppfylldt af Guds nåds fullhet, att det måste gifva sig uttryck i betjänandet af andra. Men ett gifvande efter Guds måttstock kommer visserligen icke att stämma öfverens med människors mått, och därför följa dessa uppmuntrande ord: »den som *utströr*, som *gifver* åt de fattiga», hans lycka skall bestå evinnerligen, och Gud, som i sin försyn gifver utsäde åt såningsmannen och bröd till spis, »han skall gifva och förmera edert utsäde». Herren kan icke fortsätta att gifva, om vi behålla för oss själfva hvad vi redan fått; men han skall rikligen förse oss med utsäde i samma mån, som vi äro trogna i att gifva ut allt det, som han anförtrott åt oss.

Och denna offervillighet har till följd, icke blott att de heligas brist blir fylld, utan den framkallar också i deras hjärtan ett eko af tacksägelse till Gud, icke blott för afhjälpandet af deras brist utan fastmera för kraften af det evangelium, som kommit andra att öfverflöda i denna sköna offervillighet. Och nu utbrister aposteln: »Men Gud vare tack för hans outsägliga gåfva!» Vi hafva fått mottaga en gåfva så stor, att intet språk förmår återgifva hvad den innebär. »Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son» (Joh. 3: 16). »Mina älskade, om Gud så har älskat oss, så äro ock vi pliktiga att älska hvarandra.» (1 Joh. 4: 11.) Låtom oss här gifva akt på, att Guds kärlek mätes efter gåfvans innebörd, och på samma sätt är det äfven med våra gåfvor. Det är icke hvad vi säga eller sjunga, som angifver storleken af vår kärlek till Gud, utan i själfva verket är det hvad vi gifva åt bröderna, som visar, huru mycket vi älska honom.

Herrens ädelstenar.

Guldsmeder tillverka af dyrbara materialier utsökta saker och forma af guld kostbara armband och ringar. Gud formar sina dyrbara klenoder af dåliga materialier och upphämtar bland kiselstenarna i den grumliga bäcken stenar, hvilka han insätter uti den gyllene ringen af sin oförvanskliga kärlek, där de likt ädelstenar skola gnistra på hans hand för evigt. *Spurgeon.*

Hvarför böra vi bedrifva mission?*

Af H. Dillner.

På denna fråga kunna gifvas många svar, såsom att det är vår Herre Jesu sista befallning, att hedningarna befinna sig i stor nöd och djupt mörker o. s. v. Men den kan belysas äfven från en annan sida. Bibeln framställer den gripande frågan: Hvar skall du tillbringa din evighet? Och en hvar, som ej blott för egen del tar denna fråga till hjärtat utan äfven för andras, han har däri svar på den förra frågan: *Hvarför* skola vi bedrifva mission?

I denna värld med dess tusenfaldiga frågor finnes det ingen, som i högre grad borde tilldraga sig vår uppmärksamhet än den: hvar skola vi tillbringa vår evighet? Ty vårt lif på jorden räknar endast några få tiotal af år, medan evigheten är ändlös. Hur viktigt därför, att vi icke sorglöst dansa vår väg fram eller i lifvets arbete och mångahanda förkväfva denna fråga!

Hvar äro de släkten, som hafva trampat jorden före oss? De äro icke utplånade. De lefva, men hvar? På en del af dem kunna förvisso dessa ord tillämpas: De hafva ätit af lifvets bröd, på det de icke skulle dö evinnerligen; på andra åter det ordet, att det svarta mörkret är dem förvaradt till evig tid Alla äro vi evighetsvarelser, antingen vi äro Guds barn eller världens barn. Alla komma vi därför att tillbringa vår evighet antingen i salighet, ljus och lycka eller i osalighet, mörker och olycka.

Till denna evighet leda självklart *två* vägar, en smal och en bred. Om den smala, den väg, som leder till den ljusa, lyckliga evigheten, heter det i Ord. 4: 18: »De rättfärdigas stig är såsom ljuset af den uppgående solen, som lyser mer och mer, till dess det dagas, och solen har nått sin höjd» Lycka och glädje har Gud ämnat åt oss människor. Och har jag blifvit ett Guds barn, då har jag ock vunnit förutsättningarna för lyckan, ty har jag blifvit kvitt mitt onda samvete, har jag fått mina synder förlåtna, har det domsvärd, som hängt öfver min själ, blifvit borttaget, nog har jag då skäl att vara lycklig och det ännu mer, när jag kan få tillägna mig alla de löften, som finnas i skriften till Guds barn; när jag vet, att efter denna tid, som kanske är uppfylld af utvärtes möda, lidande och sorg, följer en evighet af ljus, frihet från allt ondt och ostörd gemenskap med Jesus.

Det heter vidare om denna väg i Es. 35: 8, att där skall blifva banad stig och väg, och att de, som gå den vägen, huru oförståndige de än må vara, icke skola löpa vilse. Intet lejon skall där vara, och intet rofdjur skall beträda den eller finnas där, men de förlossade skola gå på den. Det brukar vara en vanlig fruktan hos dem, som först komma in på denna väg, att de icke skola blifva beståndande. Men här hafva vi ett dyrbart löfte om bevarande. Lika litet som mänsklig visdom och kraft kunna hjälpa oss in på vägen, utan *Anden* allena, lika litet kunna mänsklig visdom och mänsklig kraft bevara oss på vägen. Se vi tillbaka på det vägstycke, vi tillryggalagt, från huru många faror och snaror har icke Herrens arm bevarat oss! Människoförståndet, hvilket dock är så stort, räcker icke till att fatta de eviga tingen. Människan må vara aldrig så vis och aldrig så upplyst, hon kan dock icke studera sig till visdom i det andliga. Men hvad som är fördoldt för denna jordens visa, det har Herren uppenbarat för de i hjärtat enfaldiga. Hålla vi oss endast till honom, som har fattat oss med sin högra hand, huru oförståndiga vi än må vara, skola vi dock icke löpa vilse.

Det är sant, att en troende kan slappas af och börja gå baklänges. Och skall något sprida dunkel öfver lyckan bland skaran af vittnen däruppe, som betraktar de troendes löpande, skall det väl vara, om de se trosskölden börja sjunka hos någon Jesu Kristi stridsman, om någon, som förr har löpt, börjar stanna i loppet. Hvad är orsaken till denna slapphet? Har icke Herren varit mäktig att bevara? Jo, visserligen. Felet är, att dessa troende hafva vikit af från den smala vägen, ty om själfva denna väg heter det, att intet rofdjur får beträda den. Om jag helt enfaldigt håller mig till ordet, då kan intet rycka mig från Herren Jesus. Inne på den smala vägen är jag trygg. Men sätter jag foten till höger eller vänster om vägen och försöker att gå på egna, själfvalda vägar, om jag gör, hvad köttet och sinnet lyster, då är det säkert, att jag får göra bekantskap med lejon, som ryta omkring mig. Och väl mig, om jag då, likt det skrämda lammet, flyr tillbaka till den gode herdens ledning! Må Gud därför göra det angeläget för allas våra hjärtan att rädas lika mycket för de själfvalda vägarna som för hvarje yttre grof synd!

Herren Jesus säger om denna väg, att den är smal, och om porten, som leder dit, att den är trång. Vägen är smal i den meningen, att den icke medgifver oss att under vandringen på densamma medtaga något, som hindrar oss i vårt löpande mot det målet, t. ex. själfviskheten, som är så angenäm för köttet. Vilja vi vandra på Jesusvägen, får den icke rum. Och hvad kan väl vara för oss bättre än att blifva af med denna förklädda fiende? Till och med porten vill hjälpa oss af med allt, som är oss till hinder. Vill jag tränga mig genom porten, måste jag därför lämna efter mig mina fiender och mina bördor. Och ju smalare vägen är, dess bättre! Den blir alltid tillräckligt vid, för att min i blodet renade, förlossade och frigjorda ande skall kunna löpa framåt på densamma.

Orsaken att så få gå på denna väg är den, att vi människor icke rätt hafva förstått evangelii innebörd, att vägen vill befria oss från våra fiender och allt som hindrar. Vi se i våra fiender och hinder gynnare och vänner. Och det är häri det stora misstaget ligger.

Om denna väg heter det i Apg. 19: 23, »att det blef icke litet buller om den vägen». Det var mycket buller om denna väg på Jesu tid. Och vi kunna säga: Gud vare lof, bullret ökas med hvarje missionär, som med glädje drager ut i striden! Du, som ännu lefver främmande för Gud, men som har en vän, som går ut, du kan säkert icke förhålla dig alldeles lugn. Nog bullrar det litet i ditt hjärta? Du kan nog icke alldeles frigöra dig från den frågan: »Hvad är orsaken till, att min vän går ut? Hvad har förmått honom att

* Föredrag vid höstmötet den 26 sept.

taga detta steg och det med sådan frimodighet och glädje?» Jag är viss om, att du, min vän, icke kan vara så sofvande som förut.

Om vägens mål säger oss skriften, att hvad intet öga sett och intet öra hört och i ingen människas hjärta uppstiget är, det har Gud beredt dem, som honom älska. Hvad skola vi då göra i det saliga hem, där Jesus beredt oss rum? Uppenbarelseboken skildrar för oss vår väntade härlighet. Den säger, att vi skola stå inför Guds tron och tjäna honom dag och natt — vi slippa längre tjäna oss själfva, slippa tjäna synden. Och han, som sitter på tronen, skall bo öfver oss, och där skall icke finnas någon hunger, någon törst, någon trötthet, någon frestelse, någon tryckande börda, någon nöd, någon gråt, ty Lammet skall aftorka alla tårar från våra ögon.

Till sist några ord om *missionens* uppgift! I Matt. 24: 14 säges det, att evangelium skall predikas till *ett vittnesbörd* för alla folk. Och jag tror vi få fatta dessa ord så, att evangelium skall predikas i alla länder öfver hela jorden, så att hvar helst det finnes någon sökande själ, skall hon hafva möjlighet att få höra om Jesusvägen. Detta kan sägas vara missionens uppgift i vår tid. Men så skall där komma en *annan* tid, då missionen skall få en större och djupare omfattning; och den tiden kommer, när denna nuvarande period är slut och vår Frälsare återkommer till att döma dem, som icke hafva varit honom lydiga, för att sedan upprätta det fridsrike, om hvilket profeten Esaias säger: Hela jorden skall vara full af Herrens kunskap, liksom vattnet öfvertäcker hafvets botten.

Jorden anses hafva 14—1500 millioner inbyggare. Af dessa äro 8—900 millioner hedningar. Nitton århundraden hafva förflutit, sedan Frälsaren lefde, verkade och dog på jorden, och ännu är dock största delen af jorden främmande för hans evangelium! Ännu råder synden. Huru olika skall det icke blifva, när rättfärdigheten skall härska!

Missionens slutliga mål är, som sagdt, att hela jorden skall varda full af Herrens härliga kunskap. Och för dem, som utgå såsom missionärer, kan det ju vara godt att betänka detta, att nu skall evangelium predikas endast till *ett vittnesbörd* för alla folk, och att Gud bland alla släkter skall åt sig uttaga ett folk för sitt namn, en brud för sin Son. Med detta mål för ögonen bör ju en missionär jubla och prisa, att han *får* gå ut och insätta sitt lif och sina krafter i detta härliga arbete.

Jag vill nu sluta med samma fråga, hvarmed jag började: Hvar skall du tillbringa din evighet? Tänker du, att det skall blifva med Jesus, så måste detta för dig blifva en mäktig sporre att på ett eller annat sätt deltaga i det arbete, som för så många är en stötesten. Då skall du ock hafva svar på den frågan: Hvarför böra vi bedrifva mission?

Kristus, din Mästare gick omkring *görande väl* (Ap. G. 10: 38), och om du vill vandra med honom, måste du gå ut i samma mission. *Spurgeon.*

"Lyften upp edra ögon."

Mer och mer finna vi, att det lilla ordet »se» innehåller det säkraste löfte om seger. Vår bibel framställer för oss tre ting, som vi icke få fästa blicken vid, och tre ting, som vi få och böra se uppå.

Se dig aldrig *tillbaka;* Luk. 9. 62; Fil. 3: 13.

Se aldrig efter *de ting som synas;* 2 Kor. 4: 18.

Se aldrig *på dig själf;* Fil. 3: 3—13.

Men *se på Jesus;* Ebr. 12: 2; 2 Kor. 3: 18.

Se hän mot *hans tillkommelse;* Fil. 3: 13; Mark. 13: 35.

Se ut öfver *fälten,* huru de hvitna till skörd. Joh. 4. 35. *(Ur »R. Beyond».)*

"Svenska Missionen i Kina"

firade söndagen den 26 september sitt höstmöte i kyrkan vid Floragatan, hvarvid fem systrar afskildes för att utgå till Kina.

Förmiddagens gudstjänst inleddes med afsjungandet af »Hela världen fröjdes Herran», hvarefter ordföranden inledde med bön samt i anslutning till 1 Kor. 4: 9 framhöll, att, ehuru Kina visserligen behöfver budbärare, som frambära evangelium, så är dock dess största behof heliga män och kvinnor, som lefva ett Kristus-likt lif, ja, som Gud får framställa till ett skådespel för änglar och människor icke blott i den mening, hvarpå aposteln härmed syftar, eller genom föreläsningar, utan framför allt genom ett dagligt lif, helgadt åt Kristus och regeradt af hans Helige Ande.

Då apostlarna ännu vandrade med sin Mästare genom Galiléens städer och byar, hade han till dem sagt: »I ären världens ljus». Och likväl finna vi dessa samma apostlar på den tiden tvista om hvem af dem som vore den främste, men sedan de på pingstdagen badat sina själar i det himmelska ljuset, hade de själfva blifvit ombildade till världens ljus, ja, till ett skådespel för änglar och människor. De missionärer den Helige Ande får utsända vill han också omdana på samma sätt, så att äfven de blifva ett sådant skådespel, dag för dag uppenbarande Kristus för kineserna, så att de kunna se och taga på det eviga lifvet, uppenbaradt i köttet.

Mänskligheten har i alla tider haft behof af heliga män, till hvilka den kunnat se upp; så finna vi hos nästan alla, äfven hedniska folk, män som de hålla heliga, men hvilken skillnad är det icke mellan den heliga man, som konfucianismen eller taoismen skapar, mot den man, som är en ny skapelse i Kristus. Kineserna behöfva få se Guds Lamm uppenbaradt i människor, som lefva »Lammets lif», ett lif i mildhet, ödmjukhet och kärlek.

Ännu ett ord; då Gud vill göra sin tjänare fruktbärande, säger han: »Jag är Gud allsmäktig, vandra inför mig och var fullkomlig». Här äro två viktiga ting att ihågkomma, nämligen att vi hafva en Allsmäktig Gud och Fader, som kan verka i oss det som är täckeligt inför honom, och att vi hafva att vandra inför honom och ej inför människor, ej inför andra kristna,

ej inför våra vänner, nej, inför Herren allena. Då skall han göra sina tjänare fruktbärande, gifva dem frukt i arbetet och omvända kineser, som lefva samma heliga lif och äfven de blifva ombildade till skådespel för änglar och människor.

* * *

Efter sången: »Evigt strålar Faderns kärlek», hölls af kapten *H. Dillner* ett föredrag, hvari han besvarade frågan: Hvarför böra vi missionera? hvilket å annat ställe återgifves i sammandragen form.

* * *

Af en blandad kör sjöngs nu »Så länge solen varar», hvarefter herr *J. Rinman*, som afslutade förmiddagens möte, utgående från Es. 37: 31 och 1 Mos. 49: 25, framhöll Kristuslifvet såsom ett lif i det fördolda och ett lif i det uppenbara; ett lif i det osynliga och ett lif i det synliga.

Vi skola sträcka våra trosrötter nedåt mot djupet, ty i djupet af Guds löftens jordmån vill Herren välsigna oss, och hafva vi hunnit till ett djup, så ligger alltid ett annat djup därunder. Det andliga lifvet kan aldrig nog fördjupas. »Herren, den Allsmäktige, skall välsigna dig från himmelen, — och låta välsignelsen komma till dig ifrån djupet, som ligger därunder.»

Men vi skola äfven bära frukt ofvantill. Det är icke nog med att tala om ett lif, som är fördoldt med Kristus i Gud. Detta lif måste äfven gifva sig tillkänna i det yttre.

Men, säger mången, det är så mycket braskande i vår tid, så mycket i det yttre, som ej motsvaras af verkligheten. Och detta är ty värr sannt. Men den brist, som finnes i vår tid, får icke gifva anledning till en synd hos oss. Därför att vi se faran af det ytliga, få vi icke förkväfva vårt andliga lif genom att undertrycka hvarje lifsyttring utåt. Vi begå ett stort misstag, om vi så göra. Lifvet i Kristus är visserligen ett lif i det fördolda, men äfven ett lif i det uppenbara, och där det icke gifver sig tillkänna i det yttre, där kan man verkligen draga i betänkande, om det finnes något lif alls. Vi måste låta detta andliga lif taga ut sin rätt i gärning, i öfning, i all vår umgängelse, så att andra kunna taga på detta lif och så blifva öfvertygade om sanningen. »Därigenom», säger Jesus, »skall min Fader blifva förhärligad, att I bären mycken frukt.»

* * *

På middagen kl. half 3 intogs gemensam middag på hushållsskolan, Jakobsbergsgatan 15. En ganska stor skara missionsvänner var härvid samlad. Från olika delar af landet såg man här bröder och systrar, som rest enkom till Stockholm för att öfvervara denna Kinamissionens högtidsdag och för att ännu en gång få se och samspråka med de kära snart utgående missionssyskonen. Efter middagen samlades man till gemensam bön för missionsarbetarne på fältet och om nya arbetare, särskildt män.

* * *

Kl. 6 tog det offentliga mötet åter sin början. Kyrkan var till trängsel fylld. Efter sången: »Du, som af kärlek dog, Jesus för mig», hölls af kapten *Ch. Tottie* ett kort föredrag, hvari han med ledning af 2 Krön. 16: 9: »Herrens ögon öfverfara hela jorden för att bistå dem, som af helt hjärta hålla sig till honom», ställde några uppmuntringens ord till alla missionens vänner och särskildt till de syskon, som snart skulle gå ut för att verka sin Herres verk i det mörka Kina.

Vi hafva, yttrade tal., många löften i skriften om Guds vakande öga. Men *hvilka* få tillägna sig dessa löften? Orden i vår text äro egentligen icke uttalade till uppmuntran och tröst utan till en man, hvilkens hjärta icke var rätt för Gud, och därför till tuktan. De äro riktade till konung Asa, hvilken icke litade på Gud utan på människor, och som med mänsklig kraft sökte strida emot sina fiender. Må vi pröfva oss själfva, om våra hjärtan äro rätta inför Gud, så att hans löften få blifva löften, vid hvilka vi med glädje och trygghet få hvila!

Herrens ögon — det är hans kännedom, hans vetande. När en befälhafvare är ute i striden och har intagit sin ställning på någon höjd, ser han under stridens gång genom sin kikare, hvad som sker. Han ser där en afdelning, som behöfver hjälp och undsättning, där en annan, för hvilken det går bra. När en herde, särskildt i Österlandet, är ute för att valla sin hjord, låter han hela tiden sin blick öfverfara hjorden för att se efter, att icke något af fåren går vilse. Och gå vi till vår närmaste omgifning, så veta vi, huru en moder ofta kan sitta i sitt hem omgifven af sina små. Den ena behöfver hjälp till ett, den andra till något annat. Detta gifver oss en liten om än svag föreställning om vår Gud. Han, vår store frälsningshöfding, sitter därofvan för att hjälpa oss i striden. Han, den store herden för fåren, känner själf de sina och vakar öfver dem. Han, som hugsvalar mer än en moder, han är mäktig att trösta dem, som behöfva hans kärlek. Han känner vårt lif från dess första början Och det är icke blott *utsidan* af vårt lif, han ser, utan han skådar in i hjärtats djup, i dess fördolda rum. Hans kunskap är *djupgående*. Hans ögon äro utrannsakande, de äro som eldslågor.

Men hans ögon äro på samma gång *fulla af medlidande*. Jag har, säger han till Moses, sett mitt folks lidande i Egypten och har stigit ned för att hjälpa dem. Han känner mina vägar, utbrister Job. Månget kärt Guds barn kanske suckar, att han är så missförstådd. Det är så få som förstå honom, när han säger, att han önskar lefva för Herren och tjäna honom. Men Herren förstår de sina. Han känner våra begär och vår längtan. Hans ögon öfverskåda allt från början till slut. Och därför behöfva vi icke bära på bekymmer och oro.

Herren gör äfven långt utöfver, hvad hans barn kunna bedja eller tänka. När Salomo invigde templet, bad han, att Gud skulle skåda ned till honom. Men Herren svarar: »Där skola mina ögon och mitt hjärta vara för all tid.» Så vill Gud vara äfven med oss, med sina ögon och med sitt hjärta, ett hjärta, fullt af nåd, af kraft, af fridstankar om oss. Det är just skillnaden på hans kärlek och vår, att vår kärlek är så begränsad. Vi hafva ofta så litet verkligt deltagande för andras nöd, behof och lidande. Äfven bland dem, som tro på Herren, är det många, som ännu icke lärt att arbeta för honom, att tänka på andras nöd. Men så finnes där en liten

skara, som Herren fått taga om hand, och hvilkas hjärtan han fått vidga, hvilka förstått det väldiga pulsslaget i detta stora hjärta, när han så älskade världen, att han gaf ut sin ende Son. Och dessa, fyllda af hans kärlek, vilja nu gå ut till dem, som ännu sitta i mörker, för att för dem förkunna det stora budskapet. Här finnes kanske ibland oss denna stund en moder eller fader, hvilkens son eller dotter i dag skall afskiljas för att gå till hedningarne. Deras hjärtan blöda af smärta och bedröfvelse. De kunna icke följa sina barn. Men deras *hjärtan* kunna gå med. Är icke detta en liten antydning om, hvad det vill säga, att Jesu hjärta går med de sina? Ja, den tanken, att Gud är med oss, den sätter liksom kronan på all hans kännedom. Han känner oss mycket bättre än astronomen känner stjärnorna, som han ser genom sin kikare, eller som en vän känner sin vän eller en moder känner sitt barn, som hon vårdar från morgon till kväll. Han är när de sina alltid och allestädes.

Han är när oss, som stanna här hemma för att utföra vårt jordiska arbete eller på den plats, där Gud ställt oss, verka hans verk. Och han är när dem, som gå till andra sidan af detta jordklot, till Kinas mörka land. Må vi bedja, att dessa kära äfven i fortsättningen må hålla sig nära Herren Jesus. Där finnes ett sådant mörker i detta land, som vi icke kunna göra oss ett begrepp om. Där äro fasta djäfvulens fästen, som måste störtas omkull. Och där är ett fruktansvärdt motstånd. Men om dessa våra bröder och systrar hålla sig till Herren, skola de aldrig komma på skam. De äro i Herrens händer. Och däri ligger en outsäglig trygghet. De skola blifva mer än segervinnare genom honom, som har älskat dem. I Guds händer få vi alltfort bära fram dem, litande på, att han skall bevara dem och till dem infria sina löften. Och så skall evangelium gå framåt, hinder brytas ned och Jesus Kristus blifva konung. Amen.

* * *

Sedan härpå sångkören sjungit: »Sänd ditt ljus och din sanning», ställde missionssekreteraren *J. Holmgren* några afskedsord till de utgående syskonen, påminnande om Herrens löfte: »Jag vill gå framför dig och göra höjderna till slättmark. Jag vill spränga koppardörrar och nedbryta bommar af järn.»

Detta ord talar om kraft, en Guds kraft, som inga höjder, koppardörrar eller bommar af järn kunna motstå. En stor Gud är Herren och rik på kraft. Det var till Herrens tjänare Kores detta löfte gafs, och det synes mig lämpa sig så väl såsom ett minnesord till utgående missionärer. Men af sammanhanget finna vi, att Herren lofvade sin tjänare ännu mera. Han skulle lägga hednafolk under honom och öppna dörrar för honom, så att inga portar skulle blifva stängda. Därjämte skulle han gifva honom det mörka djupets skatter och fördolda rikedomar.

Många höjder och bommar af järn skola möta eder vid inlärandet af språket, i kinesernas seder, bruk, vidskepelse, fädernetillbedjan och afgudadyrkan; de skola möta eder på resan och i arbetet, men Herren skall gå framför eder och nedbryta alla hinder. Han har lofvat det, och han skall låta det komma till pass.

I Kina finnas många stängda dörrar. Där äro tallösa städer, köpingar och byar, som äro stängda. Hemmen äro stängda och hjärtan äro stängda, men Herren skall öppna dörrar, så att inga portar blifva stängda. Han skall spränga kopparportarna. Och han skall lägga hednafolk under sina tjänare. Men Herren skall göra ännu mera. Han skall icke blott gifva framgång i yttre afseende utan äfven en inre välsignelse, sina fördolda rikedomar: gemenskap med Gud, hvarigenom han skall låta sin fullhet, sin kraft och sin glädje öfverflöda till eder. Och detta behöfven I under arbetet, om I skolen lyckas.

Tal. ville sluta med ett ord af den gamle Gossner till några utgående missionärer: »Tron, hoppens, älsken, bedjen, brinnen, uppväcken de döda, hållen fast genom bönen, kämpen med Gud, såsom Jakob!» Vi veta, att han undfick välsignelsen.

Därefter manades missionsvännerna att likasom Israels folk på profeten Haggais tid komma och göra arbetet på Herren Sebaots hus.

* * *

Under bön och handpåläggning af missionskommitteens medlemmar afskildes därpå för sitt blifvande kall fröknarna *S. Engström, N. Fogelklou, M. Ramstén, N. Sjöberg* och *M. Svensson.*

De nyinvigda, af hvilka fyra genomgått kurser i praktisk sjukvård, lämnade därpå de församlade missionsvännerna hvar sitt minnesord, hvarjämte de anhöllo om att för framtiden blifva inneslutna i Guds folks förböner.

* * *

Kapten Dillner framhöll nu med några ord betydelsen af att jämte kallelsen och utsändandet genom den Helige Ande äfven blifva af Guds församling kallad och afskild. Borgen för den största välsignelsen och det säkraste bevarandet är, att vi i allt hafva vårt lifs linier noggrant dragna i öfverensstämmelse med hvad Guds ord säger.

Den högtidliga festen afslutades med den trosfriska sången: »Triumf i högre tonen, fridsfursten i sitt majestät.»

* * *

Sigrid Engström föddes den 19 jan. 1864 på egendomen Bötterum i Kalmar län. Föräldrarna voro landtbrukaren Engström och hans hustru, en dotter af krigsrådet Johan Forsman.

Sin uppfostran erhöll hon i hemmet. 1886 antogs hon till sjuksköterskeelev vid Sofiahemmet och har efter genomgången kurs därstädes utöfvat sjukvård i olika delar af landet, dels såsom öfversköterska vid anstalter, dels såsom privat sjuksköterska.

Redan vid sin konfirmation blef hon omvänd till Gud och var en tid bortåt en lycklig kristen, men så afvek hon från Herren. Anledningen härtill var brist på kristligt umgänge och bönegemenskap med Gud. Vid en bibelklass hos aflidne kapten Ahlberg kom hon åter till frid med Gud, och under de tio år, som sedan gått, har hon lefvat i gemenskap med sin Frälsare.

I jan. 1889 erhöll hon Herrens kallelse att blifva missionär. Det var på ett bönemöte för Kina, och hon blef sedan viss om, att det var till detta land Herren kallade henne.

Sedan förliden höst har hon vistats i London, dels på miss E. Soltaus hem för kvinnliga missionärer, dels ock på en anstalt för utbildande af barnmorskor.

* * *

Nanna Fogelklou är född den 14 febr. 1872 i Östra Hoby församling af Kristianstads län. Föräldrarna äro häradsskrifvaren Johan Fredrik Fogelklou och hans hustru Maria Persson, numera bosatta i Kristianstad.

Efter afgångsexamen från Helsingborgs elementarskola för flickor ingick hon som elev i Kongl. Telegrafverket, hvars undervisningskurs i Stockholm hon hösten 1889 genomgick, och har hon sedan dess tjänstgjort som telegrafist.

Redan i barnaåren dragen till Gud, förstod hon likväl ej under lång tid, hvad denna dragning betydde. Den lämnade henne dock aldrig, om den än stundom erfors endast såsom en otillfredsställdhet med hvad denna världen gifver. Den längtan efter rättfärdighet och frid, som Gud uppväckte hos henne, tillika med det ansvar hon såg i konfirmationslöftena, dref henne att ställa sig inför den frågan, huruvida hon stod i ett rätt förhållande till Gud eller ej. Då hon ej erhöll någon klarhet i denna fråga, kom hon i en svår inre oro; hon fattade då det beslutet att efter bästa förmåga söka lefva såsom en kristen. När hon misslyckades, sörjde hon öfver enskilda synder utan att fatta hela tillståndets oriktighet.

Tiden i Stockholm var i andligt hänseende af stor betydelse för henne. Genom umgänget med troende kamrater fick hon nya begrepp om troslifvet. Gud sökte henne mycket, och en gång, då några vänner bedt med henne, trodde hon sig hafva fått frid. Beslutet att lämna sig helt åt Gud hade hon fattat, men hvad hon däremot ej fattat var Guds frälsande och bevarande nåd i Kristus. Därför när hon den följande dagen ej mer erfor den glädje, hon aftonen förut känt bland sina troende vänner, blef hon mycket olycklig och såg ingen hjälp. Dock ansåg hon sig förpliktigad att söka lefva såsom en kristen och »vittna om Gud» såsom de troende samt aldrig mera deltaga i världsliga nöjen. Med detta sökte hon hålla ut under både yttre och inre strider. Slutligen invecklades hon i tvifvel på bibelns auktoritet och började söka Gud på helt andra vägar. Böcker, i hvilken Guds ord fick vika för en synpunkt, som skulle tillfredsställa det mänskliga förståndet och skönhetssinnet, blefvo nu hennes käraste läsning. Bibeln kunde hon likväl ej låta bli att läsa, och till de troende kände hon sig dragen. Umgänget med kristna vänner samt det ord hon hörde på K. F. U. K. i Kristianstad, där hon nu bodde, fördjupade behofvet af verklig frid. Talet om pånyttfödelse var dock ännu alltid en stötesten. Hon ville göra Guds vilja efter de begrepp hon hade.

Emellertid nedslog Gud en dag alla hennes tankebyggnader och visade henne, på hvilken falsk grund hon byggt. Genom en väckande predikan och åtskilliga omständigheter öppnades hennes ögon för hvad hon ännu aldrig sett: den enda rätta grunden, *Frälsaren verk för henne.* Innan hon med visshet kunde säga: jag vet på hvem jag tror, tillbragte hon flera dagar under bibelläsning och bön. Ehuru många förut ansett henne för troende, hade i verkligheten allt blifvit nytt. Det blef henne svårt att fatta, huru hon kunnat förspilla så många år af sin ungdom, blind för de ting, som rätteligen tillhöra Gud, men glädjen öfver Guds kärlek och förbarmande nåd öfvervägde allt annat. Det vittnesbörd, hvartill hon en gång sökt tvinga sig, i tanke att därigenom blifva en kristen, blef nu en inre nödvändighet. Huru längtade hon ej, att andra skulle komma till samma tro på Kristus.

Hösten 1895 och följande vinter vistades hon i Malmö. Under denna tid mötte henne första gången tanken på att blifva missionär bland hedningarna. Ehuru den förorsakade henne en viss bäfvan, började hon tala med Gud därom för att få veta hans vilja, och följden häraf blef den, att all fruktan försvann, och hon kände, att hon med glädje kunde gifva sitt lif till ett sådant arbete för Herren, om detta vore hans vilja och han gåfve henne förvissning därom. Under tiden tog hon hvad Herren gaf af kristligt arbete och läste så mycket som möjligt om missionen. Första n:r af »Sinims Land» och boken »Kvinnans arbete för kvinnan i Kina» vände hennes håg åt detta missionsfält.

Förliden sommar, då hon vistades på en liten telegrafstation och hade mycken stillhet för bön, blef det henne klart, att Herren kallade henne till direkt arbete för sig och att detta arbete var hednamissionen.

I början af detta år genomgick hon en kurs i sjukvård på Kristianstads lasarett. Under sommaren har hon vistats någon tid i London.

De troende telegrafisterna gladdes vid underrättelsen om, att fröken Fogelklou ämnade utgå såsom missionär, och de hafva förenat sig om att underhålla henne på missionsfältet.

Så väl fröken Fogelklou som fröken Mary Ramstén tillhör K. F. U. K:s missionsafdelning K. M. A.

* * *

Mary Ramstén föddes den 30 dec. 1870. Föräldrarna äro kaptenen H. Ramstén och hans hustru, som var irländska. Modern dog 1881. Hennes bortgång blef ett medel att draga dotterns sinne till de eviga tingen, och redan vid 14 års ålder fick hon ögonen öppna för att Jesus ville vara hennes Frälsare. Detta skedde företrädesvis genom åhörandet af ett par föredrag af en norska, hvars enkla, varma vittnesbörd gjorde ett djupt intryck på henne. Guds ord, som hon af sin engelska lärarinna blifvit tvingad att lära sig utantill, fick en ny dragningskraft för henne, och snart lärde hon sig att älska allt, som hon förut ansett som en plåga.

Ungefär samtidigt blefvo fadern, som länge varit en sökande själ, och alla familjemedlemmarna, tjänarna inberäknade, förda till tron på Herren.

Samtidigt med det att hon föddes ofvanefter, föddes äfven inom henne ett begär att få tjäna den Herre, som tjänat oss och gifvit sitt lif till lösen för många. Denna önskan har sedermera utvecklats, och under det hon företrädesvis verkat bland unga kvinnor och äfven sjömän på den plats, där Herren ställt henne, har detta

varit under medvetande om, att han måhända i framtiden ville använda henne på något annat verksamhetsfält. Därför, då Herren började lägga missionssaken på hennes hjärta, blef det hennes bön, att om detta vore hans kallelse, förvissning måtte gifvas henne och vägen blifva öppen och klar, så att hon finge följa i Mästarens fotspår. Under ett missionsmöte i Mildmay Hall, London, där Hudson Taylor bad om frivilliga för Kina, talade Gud kraftigt till henne, och på en äldre dams fråga, hvarför ej hon reste sig vid uppmaningen härtill, kunde hon blott svara, att hon gjort det i sitt hjärta för att i framtiden följa Guds ledning.

* * *

Vilhelmina Svensson föddes den 6 febr. 1868 i Berlingsbo församling å Gotland. Föräldrarna äro rättaren Johannes Svensson och hans hustru Kristina. Hon erhöll först undervisning i folkskolan och sedan af enskild lärarinna tillsammans med barnen till hennes faders husbonde. I hemmet vistades hon till i febr. 1889, då hon vid 21 års ålder sökte och vann inträde vid »Drottningens hem för sjuksköterskor», hvilket hon alltsedan tillhört ända till i febr. detta år, då hon lämnade det för att bereda sig för missionen.

Alltsedan barndomen hade Herrens Ande klappat på hennes hjärta. Föräldrarna voro troende, och hon stod således under Guds ords inflytande. Hennes moder och mormoder älskade missionen. Berättelser om hedningarnas nöd och missionärernas arbete bland dem gjorde alltid ett djupt intryck på henne. Då hon en gång vid tretton års ålder läste en missionstidning om Kinas nöd, dess stora folkmängd och huru många som dagligen gå bort utan att hafva hört evangelium om Jesus, öfverväldigades hon och föll ned på sina knän och bad att om möjligt få gå ut som missionär. Vid sitt inträde i sjukvårdsarbetet hade hon ej frid med Gud. Hon trodde, att det skulle gå lättare då att lämna sig, men i stället kom hon längre bort från Herren. Så blef en god vän och kamrat till henne omvänd. Genom hennes vittnesbörd i ord och lif blef hon vunnen. Herren öppnade hennes ögon, hon fick frid genom Jesu blod, och ljuset strömmade in i hennes själ. Sedan har Jer. 31: 28 gått i fullbordan på henne. Behofvet af arbetare i Kina hade länge stått klart för hennes öga, och hennes hjärta är uppfylldt med glädje och lof till Gud, att han kallat henne att gå ut med det glada budskapet.

* * *

Naemi Sjöberg föddes i Stockholm den 13 mars 1873. Föräldrarna voro arkitekten Gustaf Sjöberg och hans efterlämnade maka, född Moberger.

Redan från sin tidiga barndom förnam hon Herrens kallande röst i sitt hjärta. Föräldrarna, som båda voro troende, plägade stundom taga barnen afsides för att bedja till Gud för dem och tala med dem om deras själars frälsning. Vid sådana tillfällen kände Naemi sig djupt rörd, men någon verklig sinnesändring kom det ej till. Vid tolf års ålder var hon mycket påverkad af Gud, och hon trodde, att hon lämnat sig åt Herren, ehuru det ej dröjde länge, innan hon var densamma som förr. Dock bar hon alltjämt i sitt hjärta en uppriktig längtan efter *frid* och *verklig* glädje, ty det stod då alldeles klart för henne, att hon ägde hvarken det ena eller det andra.

Så gingo åren, och efter hand inträdde ett tillstånd af likgiltighet och försoffning. Ett par år efter konfirmationen började dock Gud att kraftigare än någonsin förr tala till hennes oroliga, fridlösa men efter frälsning längtande hjärta. Hon afundades de troende och önskade att själf blifva en sådan. Slutligen fick hon sin blick riktad på Jesus, att han älskat henne af fri vilja och att hon intet annat hade att göra än kasta sig på honom sådan hon var. Så bekände hon sin synd och erhöll förvissning om sitt barnaskap.

En längtan att få gå ut på missionsfältet hade redan förut gjort sig förnimbar hos henne, och nu sedan hon erfarit Guds frid och glädje i sin själ, trängde sig på henne med förnyad kraft denna önskan att få gå ut till hedningarna med evangelium, men hon fruktade, att detta endast var en känslans hänförelse och ej Guds kallelse, hvadan hon svarade, då vänner frågade henne, om hon ej ville offra sitt lif i missionens tjänst, att om Gud kallade henne därtill, skulle hon anse detta såsom det lyckligaste. Med allvar begynte hon nu bedja, att Herren måtte göra henne viss i sitt sinne med hänsyn till missionen, och efter trägen bön erhöll hon visshet om, att Herren kallade henne till sitt vittne bland hedningarna. Detta skedde genom följande bibelord, som under väntan på Gud blefvo genom den Helige Ande lefvandegjorda för hennes själ.

»Gå, och jag skall göra dig till ett utkoradt redskap.»

»Då Gud, som ända från min moders lif har afskilt mig och kallat mig genom sin nåd, behagade uppenbara sin Son i mig, på det jag skulle förkunna honom bland hedningarna — strax rådförde jag mig icke med kött och blod. Gal. 1: 15, 16.

Mig som är den allra ringaste bland alla heliga, har denna nåd blifvit gifven, att bland hedningarna förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom. Efs. 3: 8.

Fröken Sjöberg inlämnade för 4 år sedan sin ansökan att varda antagen och utsänd såsom missionär. För att bättre kunna tjäna Herren har hon genomgått fullständig sjuksköterskekurs vid Sabbatsbergs sjukhus och de sista åren arbetat i sjukvård. Hon är förlofvad med Hugo Linder.

Bref.

Bed Gud om bröder, sänd bröder! Detta är det rop, som under de senaste åren allt högljuddare trängt sig till oss från våra missionsarbetare. Behofvet tyckes vara oerhördt. Här följer nu också ett upprop till unge män från vår kära syster *Fredrika Hallin*. Måtte det röra och beveka månget hjärta. Måtte de, som ej själfva kunna gå, med *all ifver* och *uthållighet* bedja Gud, att han må sända andra.

Rop efter unge män.

O yngling, om du hjärta har
Att följa Mästar'ns fjät,
Hvi dröjer du, hvi står du kvar
Ännu i ovisshet?
Vår Jesu sista bud det är:
Gå ut i alla land!
Om herdens kärlek vittne bär
Och lös de fångnas band.

I hedendomens mörker än
En tallös skara går,
Af Jesus köpta dyrt igen,
Hans arma, vilsna får.
På fädrens vis de böja knä
För sten och trä och ler.
Den vägen, full af tusen ve,
Sist bär i djupet ner.

O du, som öra, hjärta har
För hednafolkens nöd,
Stå upp, när ännu tid du har:
Det gäller lif och död.
Se, Jesus väntar, kallar nu,
Han gaf sitt lif för dig,
I tro och lydnad säg ock du:
Se, här är jag, sänd mig!

Herren har under de senaste dagarna lagt på mitt hjärta vikten af evangelisters utsändande med det snaraste. Hvar äro de unge män, som hafva lämnat sig till Herrens förfogande att tjäna honom i hans vingård? Tänk på de stora sträckorna af ännu ouppodlade fält! Hvad skall vingårdens herre säga därom? Och vi vänta ju, att han skall komma när som helst. Längtar du efter hans tillkommelse och vill du påskynda den; sprid då Herrens kunskap till de platser, där han ännu är okänd. Jesu lärjungar äro världens ljus. Ljuset behöfves, där det är mörkt. Den som vandrar i mörkret, han vet icke hvart han går. De arma hedningarna, de veta icke hvart de gå. Århundraden igenom har satan fått vara ostörd i sina bemödande att förmörka och förstocka hednafolkens hjärtan. Först i 19:de århundradet hafva de kristna börjat vakna upp öfver sina plikter mot den öfriga mänskligheten, och många hafva öfvergifvit fosterland, hem, släkt och vänner för att bringa lifvets ord till de i andlig död sjunkna hedningarna. Men huru glesa äro leden, huru ringa är ej ännu antalet af fridsbudbärare till de fridlösa hedningarna!

Herre Jesus, bered du själf dina vittnen, kalla dem och för dem snarligen ut till vår hjälp!

F. Hallin.

Ur enskildt bref från Anna Hahne.

Uin-ch'eng i maj 97.

Dyre broder i Herren!

Guds frid!

»Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall icke vandra i mörkret, utan han skall hafva lifvets ljus», Joh. 8: 12.

Huru dyrbart är icke detta löfte! Detsamma, som eldstoden var för Israels folk under vandringen till löftets land, vill Herren Jesus vara för dem, som af hjärtat vilja följa honom.

Från ett besök hos våra vänner i »Ts'ih-li-po», hvilket jag gjorde för någon tid sedan och som mycket gladde mig, vill jag meddela något. Vi framkommo dit sent på lördagskvällen. Hela söndagen hade vi mycket folk. Jag fick frambära det glada budskapet om Jesus till många förmörkade själar. Hela dagen hade vi möten. Sent på kvällen, sedan jag var till hälften afklädd och färdig att gå till sängs, hördes en hastig knackning på porten. Två kvinnor kommo då för att höra mera. Det är särskildt en kvinna vid namn Uang, som jag vill berätta något om. I november månad förlidet år hade hon en gosse uti sin tjänst, son till en hennes goda vän. Gossen blef hastigt sjuk en dag, var mållös i fyra dygn och hvarken åt eller drack. Hon blef alldeles utom sig och gick öfver till våra vänner Uangs, de enda troende på platsen. Endast den yngre hustrun var hemma. Hon talade då om sitt bekymmer för henne, och bad henne, att hon skulle bedja till sin Gud för gossen. Hon sade: Kan han göra gossen frisk, så vill jag hädanefter också tillbedja honom. U'angs hustru bad då innerligt till Gud om gossens vederfående. Sedan de uppstigit från bönen, syntes gossen vara litet bättre. På söndagen kom U'ang hem, han och hans yngre hustru följdes då åt till den sjuke gossen. De läste Mark. 9: 17—29 och bådo sedan till Gud. Under deras bön ropade gossen ganska högt: »Mamma» och var nu fullkomligt återställd. Herren hörde bön. Han har många underbara vägar att föra syndare till sig. Sedan den tiden har denna kvinna ifrigt sökt Herren, ja, kanhända hon funnit honom, Herren allena vet det. Hon har tagit bort alla sina afgudar och burit dem till templet. Vid nyåret tillbad hon ej afgudarna. På den plats, där de brukade stå, hade hon låtit sätta upp ett rödt papper med urskurna blommor, men bakom dem hade hon ej någonting. Detta gjorde hon af fruktan för grannarna. Öfver sin dörr hade hon låtit skrifva: »Tien-fu-tih-en-t'ien» = Herrens nåd. Hennes man är mycket sjuklig, så hon kan ej lämna honom. U'angs hustru går till dem så ofta hon kan och beder med dem och undervisar dem i Guds ord. Hon har nu lärt sig några sånger och äfven att bedja. Det kändes så godt att tala med henne, jag tror, att hon af ett uppriktigt hjärta vill tillhöra Herren.

Jag hörde nu vid vårt stormöte här, att hon står fast och är fullt besluten att följa Jesus.

Här i staden hafva vi också några kvinnor, som jag tror vilja tillhöra Herren. Jag hoppas att framdeles få skrifva något om dem. Vi hade det mycket välsignadt på vårt stormöte, det var så roligt att få träffa alla vännerna från byarna. Ni må tro, vänner, vid dessa möten är det

lif och rörelse här. Männen äro på främre gården, kvinnorna och barnen på inre gården. Och så att skaffa sängrum och mat åt alla, det är ej heller minsta bestyret. Men Herren är nog för allt.

Hjärtliga hälsningar.

Terminsberättelse från flickskolan i Üin-ch'eng.

Vårterminen 1897.

»Herren pröfvar blott, han ej förskjuter.«

Denna versrad ur Runebergs dikt har allt emellanåt runnit mig i minnet under den gångna terminen, och är den ett sant uttryck för hvad vi erfarit under densamma. Barnen hafva alla varit klena, vår husmoder måste lämna oss på grund af sjukdom, och andra svårigheter hafva också lagt sig i vår väg. Men under allt har Herren varit oss nära och hjälpt oss, och när hans tid kommit, har mörkret förbytts i ljus.

Vårterminen började den 22 febr. och har fortgått till den 28 maj, då afslutning hölls. Elevernas antal har varit 10 emot 6 förra hösten. Af de 4 sistkomna har en, lilla Tong-ua, varit i skolan en termin förut. De andra tre äro nya elever. Deras namn äro Ing, K'in och In-ti.

Ing är 17 år gammal och dotter till en Shantong-kvinna, änka, som bosatt sig i Üin-ch'eng. Hon brukade tillsammans med sin moder besöka våra möten, och båda visade stort intresse för läran. Till vår stora glädje fick hon denna termin sin moders tillåtelse att komma till skolan. Hon hade länge närt denna önskan, men modern tyckte sig icke hafva råd. Ing är nämligen skicklig i handarbeten och kan förtjäna sitt uppehälle. Det är ovisst, huru länge vi få behålla henne, ty hon har icke tagit af sitt fotbandage, och hennes moder lär icke heller vilja låta henne göra det. Redan innan Ing kom till skolan, hade hon bestämt sig för att följa Herren och tjäna honom. Hon är begåfvad och har ett tyst och stilla sätt.

K'in är ett halft år yngre än Ing och förlofvad med Lin-ts'uen-ren, fröken Hallins evangelist. Det är hans önskan, att hon skall vara i skolan ett par år, innan de gifta sig. Hennes uppfostran har varit mycket försummad. Hon har fått springa omkring efter behag, eller varit med om arbete ute på fältet, så att hon har föga begrepp om huru ett hem bör skötas. I läsning är hon trög och lat men i handarbeten ganska läraktig.

In-ti är endast 6 år gammal och skulle icke hafva börjat läsningen så tidigt, om icke hennes farmor varit i skolan och fagat flickornas mat. In-ti är en odygdig liten varelse, dock bättre nu, än då hon först kom. När man ser, huru kineserna fostra sina barn, kan man icke undra på deras olydnad och egensinne. För ett litet obetydligt fel behandlas de så strängt och omildt, att då de begått någon svårare förseelse, knappast något sätt finnes att straffa dem. Så t. ex. fann jag Uei-ta-sao, In-tis farmor, en dag blott för en småsak först taga träpinnarne, med hwilka kineserna äta, och därmed sticka barnet i hufvudet och sedan släpa ut det på gården för vidare aga. En annan gång bar hon henne ut på bakgården till brunnen och hotade att kasta henne ned däri, om hon icke ville lyda. — Barnen i skolorna komma snart under fund med den olika princip vi utländingar hafva i fråga om uppfostran, och man får ibland höra yttranden om huru olika de behandlas af oss emot hvad de äro vana vid i hemmen.

I Kina är det vanligt, att lärarne gifva gossarne nya namn, då de börja sin skolgång, hvilka namn de sedan få behålla. Vi hafva nu också gifvit dylika åt flickorna. Endast Ma-nao och Loh-i hafva kvar sina gamla. Härmed följer en lista på så väl deras gamla namn som de nya och betydelsen af de senare.

Ma-nao	=		Ädelsten.
Mei	=	Mei-teh	Den sköna dygden.
Loh-i	=		Den glada viljan.
To-nü	=	Pao-kuci	Dyrbar.
Ing	=	Ts'ing-kieh	Renhet.
Fu-nü	=	Hsiang-kao	Doftande balsam.
Shuang	=	Tsan-mei	Lofsång.
Tong-ua	=	An-tsing	Stillhet.
K'in	=	Ts'in-ai	Vänskap.
In-ti	=	Ho-p'ing	Jämnt lynne.

Såsom redan är nämndt, blef vår husmoder, Ion ta-sao, sjuk redan i början af terminen och måste fara till sitt hem. Under ferierna vid det kinesiska nyåret voro Mei och jag hos henne på besök en vecka. Hennes man kom då hem. Han är mycket renlig af sig, något ovanligt hos kineserna. Åtskilligt i huset var icke såsom han önskade, hvarför han började förebrå sin hustru. Hon blef missnöjd och svarade häftigt. Snart ångrade hon sig likväl och beslöt att afskilja följande dag till fasta och bön. Detta var på torsdagen. Fredags morgonen steg hon tidigt upp för att sopa gården. Hennes man, som ännu låg, tyckte sig plötsligt höra en stark vind blåsa. Sedan hörde han sin hustru snyfta högt, hvarefter hon blef upptagen till himmelen, lämnande honom kvar härnere. Han blef ytterst orolig öfver hvad som händt. Då hans hustru senare kom in i rummet, fick han klart för sig, att alltsammans endast varit en syn, eller hvad man skall kalla det. Han påstår nämligen, att det icke var en dröm, utan att han var fullt vaken. Nu blef det hans tur att fasta och bedja. Synen uttydde han så, att Gud under årets lopp skulle taga hem hans hustru. Då denna blef sjuk, trodde han därför, att hon skulle dö. Hittills har dock Gud sparat hennes lif, fastän hon förtfarande är mycket klen. Det är egendomligt, huru ofta Herren använder drömmar o. d. för att undervisa och varna kineserna.

Under våren lade Gud det särskildt på mitt hjärta att bedja för Mei-tehns omvändelse. Hon har länge varit sökt af Herren, men vi hafva icke varit vissa om en verklig öfvergång från död till lif. Själfva påskdagen bröt ljuset in i hennes själ. Hon uppstod då från syndens graf för att lefva ett nytt lif med Kristus. Vi fröjdas så mycket mer öfver detta, som vi endast några dagar senare fingo veta, att hennes ena lunga är angripen och att det är ovisst, om hon blir frisk. Om det behagar Herren, önska vi så gärna, att hennes lif må sparas, ty hon är begåfvad och snäll, men »ske icke min vilja utan din».

Afslutningen hölls den 28 maj med förhör kl. 10 f. m. På e. m. hade vi gemensam fest för goss- och flickskolorna. Efter sång och bön drucko vi te, hvarefter br. Folke talade till barnen öfver »Gudsfruktan är vishetens begynnelse». Efter ytterligare några ord af broder Hahne delades belöningarna ut. De större flickorna och gossarna erhöllo utländska pennknifvar, de mindre gossarna näsdukar eller blyertspennor och de mindre flickorna syskrin eller endast sysaker.

Höstterminen börjar, om Gud vill, den 30 aug. Vi hafva hopp om att då få en eller två nya elever. En förändring har gjorts med afseende på flickornas afgift. De lämnade förut 30 skålpund mjöl och 200 cash i terminen. Nu däremot få de vara hos oss fritt och behöfva endast köpa sina böcker och skrifmaterial. De bidrag, som vännerna hemma sända, hafva satt oss i stånd att göra denna förändring. Förtröttens därföre icke, utan fortsätten med edert kärleksverk!

»Lofvad vare Gud, som icke har förkastat min bön eller vändt sin nåd ifrån mig.»

Üin-ch'eng den 28 maj 1897.

Frida Pryts.

Kinesisk vattenbärare.

Strid och seger.

Af R. Bergling.

III.

Forts. fr. föreg. nr.

»Han gör de ogudaktigas anslag om intet.»

Processen i Hanch'eng, för hvilkens skull vi hade planlagt att eftersända evangelisten Chang från Üin-ch'eng, hvilken är en utmärkt advokat, blef emellertid ej lång. På fredagsmiddagen framkommo vi till H. och underrättades då om, att våra fiender dagen förut efter mörkrets inbrott inlämnat sin anklagelseskrift och att mandarinen, så snart han fått del af den, satt sig till doms. Ett kortare korsförhör afslöjade med ens deras bedrägliga anslag, och hans stämma ljöd därför barskt och afgörande: »Jag granskar ej denna sak närmare; frågar ej efter hvem som rifvit huset. Har utländingen hyrt hus i eder by och redan utbetalt 2 års hyra i förskott, så gån I hem och uppbyggen och repareren ofördröjligen huset åt honom.»

Då sägas våra anklagare, som enligt kinesisk sed hela tiden lågo på knä framför domstolen, ha knackat sina hufvuden i golfve, bönfallande mandarinen om att uttänka någon plan åt dem, hvarigenom de kunde bli oss kvitt. Därpå svarar denne: »Att hjälpa eder vore att 'stjälpa' mig. Är det måhända *det* I viljen?! *Jag* vågar dock ej uppväcka utländingens vrede!»

Att domen skulle utfalla så, det gick t. o. m. öfver våra anklagares förstånd. Ja, huru skulle det kunna låta förklara sig, att själfva mandarinen ej vågade förolämpa den föraktade utländingen?

Mandarinen har måhända helt nyligen lärt sig den läxan att visa utländingen aktning. Han har ju detta år hitkommit direkte från provinsen Si-ch'uan, hvarest för 8 år sedan provinsguvernören och omkr. 20 andra mandariner af lägre rang delvis degraderades och delvis förlorade sin post för sin brutala behandling af missionärerna. Hvem vet för öfrigt, om han ej är en bland dessa.

Medan vi väntade på värdshuset, kom Ting direkte från Jamen, dit han för andra gången begifvit sig, medförande mitt visitkort. Då mandarinen hörde, att Folke och jag anländt, kallade han Ting genast in till sig och anmodade honom underrätta oss, att han redan suttit till doms öfver var sak och ålagt byfolket att ofördröjligen iordningställa vårt hus. »Det är», tillägger han vidare, »ingenting att frukta. Om byfolket ej åtlyder befallningen eller i öfrigt på något sätt ringaktande behandlar eder, så sänd mig genast bud, och jag garanterar, att I skolen bo där ogeneradt.»

Då vi mottogo denna underättelse, åtföljd som den var af en personlig hälsning från mandarinen till oss, blefvo vi mycket glada och tackade Gud. Vår medförda kinesiske lärare gjorde oss dock uppmärksamma på, hvad vi förut så ofta hört, men som vi särskildt nu behöfde höra om igen, nämligen att hvad som *säges* i Jamen betyder för en kines ingenting. Det är endast mandarinens penna med det kejserliga sigillet, som respekteras.

Denna erinran gjorde, att vi vände oss till mandarinen i bref med begäran, att en proklamation måtte utfärdas i saken, i synnerhet som en mängd vilda rykten om oss voro i omlopp. Denna vår önskan tillmötesgicks ögonblickligen. Med proklamationen, som i sitt slag var alldeles utmärkt, samt åtföljd af en från Jamen utsänd polis, vände nu Ting om till Liutsi-tsuen för att tillse, det mandarinens befallning åtlyddes. Till sin förvåning fann han då, att byfolket, som anklagat oss, knappast hunnit hem från Jamen, förrän arbetare anskaffats och reparationen påbörjats.

Hvad mandarinen yttrat, då han satt till doms i denna sak, hade väckt en oerhörd förvåning ej blott i den by, som närmast berördes däraf, utan äfven i hela Han-ch'eng-distrikten. Det kändes, som om själfva luften därstädes blifvit påverkad af det fallda utslaget. En följd af detsamma blef ock, att — då vi förut fått gå omkring och göra förfrågningar om hus, som annonserats lediga, utan att ens erhålla något svar — nu flera husvärdar vände sig till oss med förfrågan, om vi ville hyra.

Det var på fredagen broder Folke och jag framkommo till Han-ch'eng, och påföljande måndag vände vi om hem. Vi ville ej dröja längre, då vi visste, att våra hustrur denna gång ifrigare än vanligt emotsågo vår hemkomst.

Till deras stora glädje och öfverraskning meddelade vi dem den goda, oväntade framgång Gud gifvit oss, att vi, förutom hvad som nämnts, t. o. m. kunnat hyra hus i Han-ch'eng före hemresan, men att vi ej gjort så, då de som erbjödos ej motsvarade våra behof och vi numera ej behöfde brådska, då dörrarna till H. voro vidöppna, så att vi tvifvelsutan kunde vänta tills en i alla afseenden passande lägenhet erbjödes oss.

Tänken eder därför vår

förvåning,

då en vecka senare kolportören Kueh hemkommer och berättar:

1) att vårt hus reparerats ytterst eländigt och att byfolket det oaktadt indirekt fordrade, det vi skulle bekosta reparationerna, hvarom icke, skulle de utgå från hushyran;

2) att *alla* ledarne för de 28 rotarne, hvari Han-ch'eng-distriktet är indeladt, sammankallats och att 26 af dessa infunnit sig i staden för rådplägning, a) om sättet, hvarpå jag skulle kunna hindras från att få vidare fotfäste där; b) hvad planer, som skulle sättas i verket med syfte att få mig bort äfven från det hus jag erhållit i Liu-tsi-tsuen. (Forts.)

Han-ch'eng i juni 1897. *Rob. Bergling.*

Opium och kineserna.

Af *Hugo Linder.*

Opiets införande i Kina.

Forts. fr. föreg. n:r.

Opiets egenskaper och verkningar.

Opium är den torkade saften, som fås genom upprepade skärningar i opiumplantans fröhus. Efter hvarje skärning utsippra några droppar, som hopsamlade bilda en gråbrun massa. Af detta råmaterial beredes sedan genom kokning i vatten, filtrering och afdunstning till mos-konsistens det extrakt, som användes till rökning. — Opium från olika länder (Mindre Asien, Persien. Indien, Kina, Egypten, Frankrike, Amerika) varierar mycket i proportionerna af sina beståndsdelar, tydligen beroende på olikhet i klimat, jordmån o. d. Den viktigaste af de alkaloïder, som opium innehåller, är morfinet; men jämte denna finnas andra, som kanske äro mindre kända, men äfven de farliga gifter: t. ex. (enl. Day) paramorfin eller thebain, af hvilka 0,05 gram genom inverkan på ryggmärgen är i stånd att åstadkomma spasm; dessutom narcotin, codein, opianin och metamorfin, som alla verka på hjärnan. Turkiskt, franskt och amerikanskt opium är bekant för sin rika morfinhalt. Persiskt och egyptiskt är sämre. Indiskt opium har den lägsta morfinhalten, men innehåller så mycket mera narkotin. Det är detta opium jämte det inhemska (med något större morfinhalt), som förbrukas af kineserna.

Förbrukningen sker på flera sätt. De förmögnare, som endast röka sitt opium och bortkasta »askan» med de mindre flyktiga men farligare alkaloïderna, äro de, som komma lättast undan; de fattiga, som ej ha råd att slösa på detta sätt, röka vanligen om askan en gång till, då en del af dessa ämnen kommer med. När kraftet blir stort och kassan är klen, börjar man *äta* opium, hvilket kineserna själfva anse verka tio gånger så starkt som rökandet. Ofta går det till slut därhän, att man äter äfven »askan», som innehåller de farliga gifterna i koncentrerad form — och ve den, som kommit därhän!

Och huru verkar då opium? En f. d. slaf under lasten, en amerikansk prästman, som försökte ersätta opium med alkohol, men endast råkade under ett dubbelt tyranni, skrifver själf därom: Skillnaden mellan alkohol och opium i deras verkan på kropp och själ är, att döma efter min egen erfarenhet, mycket stor. Alkoholbruket bringar, då det drifves till en viss höjd, själsförmögenheterna totalt ur jämvikten, uppväcker och framkallar till abnorm verksamhet några af böjelserna, och det de lägre: en man blir, då han är drucken, värre än ett djur. Med opium är det motsatsen. Opium liksom lyfter en människas sinne, skärper och höjer tanken och väcker känslan i ens bröst. Öfverdrifvet, som det kan tyckas, är det ändå ej hela sanningen. Opium försvagar eller förlamar helt och hållet de lägre böjelserna, medan det stärker och lifvar de högre själskrafterna, både intelligensen och sympatierna. Opiumrökaren har inga sexuella begär, vrede, ondska, afundsjuka och alla dessa helvetiska synder synas döda eller åtminstone sofvande inom honom, medan godhet, saktmod och välvilja tillsammans med en viss sentimental religiositet äro det utmärkande för hans vanliga sinnesstämning. Har han poetiska gåfvor — opium lifvar dem att gifva sig uttryck. Är hans kallelse en författares — opium meddelar en förut okänd kraft i behandlingen af hans ämne. Blir han kallad att tala offentligt — opium gifver honom en tankens flykt och en gripande vältalighet, som intager och drar med sig åhörarne — — — —

Kinesiska bärare.

Men hvilka verkningar har opium på sinnet? Den största skada, som opiumbruket medför, är det försvagande inflytande det utöfvar på viljekraften. Tapperhet, manlighet, företagsamhet och ambition blifva försvagade eller förkväfvas. Drömmerier, läsning af poesi och dikter blir opiumätarens älsklingssysselsättning, och han hatar hvarje kallelse, som tager honom därifrån. Han drar sig tillbaka från täflan med sina likar; han söker icke världens pris; han försummar lifvets plikter. Ensamhet med sina böcker och drömmar, utan att det leder honom till handling, är det lif, han valt

sig. Med ett ord sagdt: »han är typen af en dåre, klok inom sin egen värld».

De angenäma känslor opium medför komma dock ej alltid åter. De kunna räcka ett år, i sällsyntare fall längre, men i vanliga fall försvinna de efter en eller ett par månader. Efter denna tid tar pipans goda genius till flykten och lämnar efter sig en demon, som binder sitt offer till hand och fot. Han röker nu ej för njutnings skull, utan han drifves därtill af det förfärliga lidande, som säkert infinner sig, om han ej får sig en pipa vid den vanliga tiden.

Dr. Daughtwait, missionsläkare i Kina, beskrifver mycket naturligt den vanliga gången af lastens insteg hos en kines och dennes försök att göra sig bojan kvitt: »Han börjar med att röka t. ex. 1,5 gram af drogen en gång om dagen, sannolikt för att lindra sin rheumatism eller någon annan åkomma; genast försvinna hans smärtor, och han befinner sig i det sällhetstillstånd af half medvetslöshet, som är himlen för en kines. Nästa dag tar han en dos till, men finner dess verkan ej fullt så varaktig som första gången; han måste därför öka dosen för att tillfredsställa sitt behof, och innan många veckor gått, använder han från 7 till 11 gram om dagen, hvilket är den största kvantitet, som arbetsfolk vanligen har råd till. Efter en tid känner han, att hans krafter svika honom, och att, om den vanliga tiden för rökandet går förbi, han blir nervös och ur stånd att sköta sina göromål. Han märker också, att han magrar och att huden blir mycket gulaktig. Kanske hans hustru och vänner uppmana honom att lämna lasten, och han väljer därför en »lyckodag», på hvilken han skall öfvergifva pipan. Han har fast beslutat att aldrig, aldrig röka mera och anropar familjegudarne och de aflidna förfädernas andar att hjälpa honom i hans goda afsikt. Allt går väl för några timmar, men fram mot middagen börjar han känna sig nervös och har ingen aptit. På eftermiddagen försöker han arbeta, men har inga krafter. Tiden för hans vanliga aftonpipa kommer, och hungern blir outhärdlig; likväl har han föresatt sig att öfvervinna, och han ämnar göra det. Han går till sängs, men kan ej sofva; hans rygg värker, hans hufvud värker, hela kroppen värker, och benens muskler rycka spasmodiskt; så tillkommer diarrhé eller dysenteri, och i sin förtviflan flyr han tillbaka till sin opiumpipa. Om en kort stund hafva hans obehag försvunnit; han faller i sömn och vaknar på morgonen med den fasta öfvertygelsen, att han är dömd att vara en opiumpipans slaf, så länge han lefver». (Forts.)

Kina är världens största missionsfält.

Af *John R. Mott.*

1. *Det största med hänsyn till folkmängden.* Kinas folkmängd uppskattas till 400 millioner. Hvar och en af dess 18 provinser är i medeltal så stor som Minnesota, och de hafva hvardera en folkmängd af omkring 20 millioner. Det finnes flera människor i Kina än i hela Europa, flera än på hela västra halfklotet och Afrika tillsammans. På Yang-tse-kiangslätten finnas antagligen 175 millioner. I intet annat land hafva vi besökt städer, som gifvit intryck af att vara bebodda af så stora människomassor. Vår erfarenhet öfver hela Kina bekräftar det vittnesbörd, som aflades af en missionär, att det aldrig inträffat, att han icke sett antingen en lefvande kines eller en död kines' graf.

2. *Det största med hänsyn till svårigheterna.* Japanska språket är utan tvifvel svårare än det kinesiska. Indiens och andra tropiska länders klimat är mera dödande. Afrika är kanske förmörkadt af gröfre okunnighet och större vidskepelse. Sydamerika har måhända sjunkit djupare i sedeslöshet. I Turkiet härskar möjligen större grymhet och en sämre regering. Men det torde vara en öppen fråga, om kastväsendet i Indien är ett större hinder än dyrkan af förfädernas andar i Kina, och om braminerna och öfriga bildade klasser i Indien äro svårare att nå med evangelium än de lärde och ämbetsmännen i Kina. Det torde råda olika meningar, huruvida japanesernas ytterliga känslighet för utländskt inflytande är ett större hinder än den bittra känslan mot utländingar i Kina. Utan all fråga erbjuder dock Kina alla dessa svårigheter tillsammans.

Låtom oss gifva akt på följande: svårigheten att lära sig kinesiska språket, hvartill, såsom någon har sagt, fordras »lungor af koppar, en Loisett's minne, Jobs tålamod och Metusalahs ålder»; Kinas allt hämmande konservatism och högmod, som endast tager sin egen forntid till mönster; tillbedjandet af förfädernas andar, som på ett förskräckligt sätt fjättrar män, kvinnor och barn; den kinesiska buddhismen med dess okunniga, lastbara prästerskap och grofva afgudadyrkan; de 30 millionerna muhammedaner i de västra provinserna med samma fanatism, som karakteriserar Islams anhängare öfverallt; den allmänna okunnigheten, som gör folket till slafvar under tusende vidskepelser; den lumpna materialismen och girigheten, som behärska alla klasser; bedrägeriet och falskheten i lifvets alla förhållanden; den vidt utbredda oärligheten, som är den naturliga följden af det faktum, att Kina är världens största spelarenation; osedligheten i alla dess onämnbara former; opiumförbannelsen, hvilken förra året kostade 220 millioner dollars — tillräckligt, såsom någon har sagt, att göra 10 millioner människor till opiumslafvar och bringa nöd öfver 100 millioner mänskliga varelser; otroliga och fasansfulla fysiska lidanden samt den fullkomliga frånvaron af medicinskt vetande med undantag af en läkaremissionär på ungefär 2 millioner människor; hela landets förskräckliga tillstånd i sanitärt hänseende och det fullkomliga förbiseendet af alla hygieniska lagar; den rättsliga tortyren med alla dess fasor; de lärde och ämbetsmännen, som äro till största hinder för allt framåtskridande och som äro den egentliga orsaken till all social och politisk ruttenhet; de 180 millionerna kvinnor, som i själfva verket lefva i slafveri. När vi besinna allt detta och därjämte det förskräckliga sakförhållandet, att detta land lagbindes icke af de lefvande utan af de döda, kunna vi då tvifla på, att Kina erbjuder de största svårigheter, som något missionsfält har? Vi tro, att Morrisons bön, innan han bestämdes för Kina, blef bokstafligen besvarad — den bönen nämligen, att Gud skulle ställa honom där, hvarest svårigheterna voro de största och efter mänskligt utseende de mest oöfvervinneliga.

3. *Det största med hänsyn till möjligheterna.* I hvar och en af Kinas 18 provinser finnas ofantliga människomassor, som ännu icke hört evangelium. Ännu finnas i Kina 1,400 städer med en befolkning, uppskattad till öfver 100 millioner, utan en enda missionär. Man har beräknat, att där finnes öfver 1 million icke ännu evangeliserade byar. Kina äger icke blott den största utan äfven den kraftfullaste befolkning i världen, som ännu icke nåtts af

evangelium. Hvilket annat folk har en sådan underbar uthållighet och sådan arbetsduglighet? Hvilket annat folk kan så tåligt uthärda vedermödor och lidanden? Säkerligen har Gud haft något ändamål med att bevara denna nation såsom ett helt under 4,000 år. Trots allt som sagts om det onda i Kina, hafva vi icke sett något folk, som gör intryck af att äga en sådan kraft. De egenskaper, som gjort kineserna så verksamma i det ondas tjänst, skola genom den Helige Andes omskapande och ledande makt göra dem till en af de mäktigaste krafterna att uppbygga Guds rike. Deras inflytande skall komma att erfaras långt utöfver gränserna af »Midtens rike», ty de äro den största koloniserande nation i Östern. Man kan finna dem, flitigt arbetande, från Japan till Afrikas kuster. Skyddslagsstiftningen utestänger dem endast från Amerika och Australien. Ju mera vi tänka på detta kraftiga folks karaktersdrag, dess mera få vi intryck af det som Napoleon sade: »När Kina blir uppväckt, skall det förändra jordklotets utseende.»

Kina är studentvärldens Gibraltar.

Af *John R. Mott.*

Under nära 2,000 år har Kina haft ett undervisningssystem, som är alldeles ensamt i sitt slag. Det består af en serie examina, för hvilkas afläggande fordras många års trägna studier, för att icke tala om den grundliga inpluggning gossarna äro underkastade eller de för-examina, som hållas inför distriktsmagistraten eller inför prefekten i hvarje prefektstad.

Det är tre hufvudexamina. Den första aflägges inför en litterär kansler hvarje år, och de som gå igenom densamma erhålla den första lärda graden. Den andra hålles två gånger under tre år i hvarje provinshufvudstad inför kejserliga kommitteledamöter, och de, som gå igenom den, erhålla andra graden. Den tredje hålles i Peking en gång hvart tredje år i och för tredje graden. Dessa tre grader sammanställas ofta med graderna vid Västerns universitet. Men det åtgår i allmänhet mycket längre tid att gå igenom en kinesisk grad än en sådan i Västern. Endast en mycket liten del — 10 à 25 procent — af dem, som täfla, lyckas. Studie- och examensämnena äro mycket begränsade och nästan helt och hållet inskränkta till de kinesiska klassiska författarne. Alla ämbetsmän öfver hela Kina utväljas från de graduerade. Hvarje kinesisk students mål är att blifva ämbetsman.

Antalet studenter är oerhördt stort. T. Richards beräknar, att hvarje år 500,000 studenter infinna sig för att undergå examen för första graden; och David Hill anser, att 150,000 infinna sig för andra graden. För tredje graden begifva sig vanligen 10,000 eller flera upp till Peking från alla delar af riket. 150,000 studenter, infinnande sig för examen samtidigt i Kinas provinshufvudstäder, utgöra en af de märkvärdigaste företeelserna i världens studentlif. Något af det intressantaste vi hafva sett på vår resa var examenssalen i Nankin med sina 30,000 små rum, hvilka alla voro fyllda flera dagar och nätter med studenter, som täflade om andra graden. Att nå dessa massor af studenter med evangelium är studentvärldens Gibraltar.

Hvarför är det viktigt att vinna dessa studenter för Kristus? Jo, emedan de skola blifva rikets styresmän. Kina är hvad det är genom de lärda klasserna, och så länge de äro oförändrade, skall Kina självt vara oförändradt. De lärda klasserna måste nås i och för massornas skull. Kinas millioner skulle vända sig till Gud i mycket större antal, om icke de lärdes tillbakahållande hand funnes. Det är viktigt, emedan intet annat land finnes, där vetenskaplig bildning förskaffar så stort anseende. Det är viktigt, emedan de lärde äro orsaken till det starkaste motståndet mot kristendomen. De flesta upploppen anstiftas af dem. Det är viktigt, emedan de såsom vunna för Kristus skulle blifva de kraftigaste försvarare och utbredare af kristendomen.

Hvad har gjorts för att nå dessa studenter? Några få missionärer hafva vid vissa examenscentra gjort ett utmärkt arbete genom att tid efter annan utdela kristlig litteratur, och många händelser kunde anföras för att visa värdet af sådant arbete. »Sällskapet för utbredandet af kristligt och allmänt vetande» har gjort mycket genom att sprida en stor mängd kristlig litteratur och i några fall genom att gifva premier för afhandlingar öfver ämnen, som nödvändiggöra studium af kristendomen. Ej heller må man förbise deras värdefulla inflytande, som utarbetat vetenskaplig och religiös litteratur. Äfven om allt detta erkännes, är det dock uppenbart, att jämförelsevis litet har gjorts för de bildade klasserna. *Det finnes öfver 1,500 missionärer, som arbeta bland massorna i allmänhet, men icke mer än två eller tre, som ägna sig direkte åt att nå studenterna i Kina.*

De kinesiska studenterna i Kina förenade.

Det är förvånande, att i Kina, världens mest konservativa land, den kristliga studentrörelsen börjat sin bana med ett större antal föreningar än i något annat land. Amerika började med 22, Storbritannien med 17, Tyskland med mindre än 20, Skandinavien med mindre än 12, Indien med 22, Sydafrika med mindre än 10, Kina med 27.

Under vår tre månaders vistelse i Kina besökte vi alla anstalter för högre undervisning, men funno vid sådana endast 5 K. F. U. M. Vid slutet af vårt besök funnos där 27. En förening är nu bildad vid hvarje viktig undervisningsanstalt i Kina, icke blott vid kristna högre skolor utan äfven vid statens alla institutioner, där det finnes ett tillräckligt antal kristna studenter. Studenterna hafva omfattat detta verk på allvar, och när kinesiska studenter en gång omfatta något, så låta de det icke gå om styr. Sju af undervisningsanstalternas ledande presidenter lämnade sitt arbete under den brådaste tiden på året och kommo till Shanghai för att deltaga i detta verk, användande härtill från 5 dagar till 3 veckor. Vi erinra oss ingen rörelse, som har börjat under så gynnsamma förebud. En kraftfull nationalkommitté af 14 personer, hvaraf hälften kineser, tillsattes; i denna finnas några af Kinas ledande män på undervisningens område. Det beslöts att hafva en månatlig tidning, att utgifva fem flygskrifter på engelska och tre på kinesiska samt att hålla en nationalkonferens och äfven distriktskonferenser tid efter annan.

Verket har redan börjat. I Peking, Chefoo, Shanghai och Foochow höllos under vårt besök år 1896 konferenser, som bevistades af 1,200 kinesiska studenter och lärare samt af öfver 400 utländska missionärer, representerande hvarje betydande sällskap, som arbetar i Kina. Ombud kommo så långt norr ifrån som Korea, Manschuriet och Mongoliets gränstrakter, så långt söder ifrån som Hainan och så långt

väster ifrån som Sh-ansi och Sichuen. Nästan hvarje provins och lydområde i riket, där det finnes missionärer, voro representerade. Verket har sålunda börjat bra. För dess fortsättning behöfves framför allt mycken förbön. Studenter är den svåraste klass att vinna, och ihärdiga ansträngningar äro nödvändiga, innan denna fästning kan intagas. Mänskligt taladt är det omöjligt, men för Gud är ingenting för svårt.

Härlig bönhörelse.

»Förr än de ropa vill jag svara, och medan de ännu tala vill jag bönhöra.

Hudson Taylor berättar följande tilldragelse från sin första resa till Kina 1853.*

Sjöresan var ganska långsam. Vi förlorade mycken tid vid ekvatorn genom stiltje; och då vi ändtligen hunno fram till Ostindiska öarna, blefvo vi ånyo hindrade af samma orsak. Vanligen sprang en bris upp vid solnedgången och räckte ungefär till dagningen. Vi begagnade oss däraf så mycket som möjligt, men under dagen lågo vi stilla med slaka segel och drefvo då ofta tillbaka, så att vi förlorade en god del af det vi vunnit under natten.

Detta var i synnerhet händelsen vid ett tillfälle, då vi befunno oss i ett farligt grannskap med norra kusten af Nya Guinea. Lördagsnatten hade vi blifvit förda till en punkt ungefär trettio mil ifrån land; men under det gudstjänsten hölls på däck på söndags förmiddagen, undgick det mig ej, att kaptenen såg orolig ut och ofta gick bort till ena sidan af skeppet. Då gudstjänsten var slutad, fick jag veta orsaken — en fyra knops ström förde oss hastigt mot några undervattensref, och vi voro redan så nära, att det tycktes föga sannolikt, att vi skulle komma undan faran. Efter middagen sattes långbåten ut, och allt sjöfolket försökte vända skeppets framstam ifrån stranden, men utan framgång. Då vi kommo närmare land, kunde vi tydligt se infödingarna, som skyndade ut på sandbankarna och tände eldar här och där. Kaptenens handbok underrättade oss, att invånarna i denna trakt voro människoätare, hvarför vår belägenhet var ganska oroväckande.

Då vi stått en stund i tystnad bredvid hvarandra på däcket, sade kaptenen till mig: »Vi hafva gjort allt som kan göras, och vi hafva nu endast att afvakta utgången.» En ny tanke kom för mig och jag svarade: »Nej, det är ännu en sak, som vi ej hafva gjort.» »Hvad då», frågade han. »Fyra af oss äro kristna», svarade jag (den svenske timmermannen, vår skaffare samt kaptenen och jag); »vi skola gå hvar och en in i sin hytt och i samfäld bön ropa till Herren, att han genast sänder oss vind. Han kan lika väl skicka den nu som vid solnedgången.»

Kaptenen samtyckte. Jag gick och talade med de andra båda, och sedan jag bedt tillsammans med timmermannen, drogo vi oss alla fyra tillbaka för att vänta på Gud. Jag tillbragte en skön men kort stund i bön och kände mig sedan så viss om att vi voro hörda, att jag ej längre kunde fortsätta med att begära utan snart gick upp på däcket igen. Förste styrmannen, en ogudaktig man, tjänstgjorde. Jag gick till honom och bad honom sträcka storseglet, som dragits upp för att minska seglets slående emot riggen. Han invände: »Hvad skulle det tjäna till?» Jag sade honom, att vi bedt Gud om vind, att den snart skulle komma, och att vi nu voro så nära refvet, att ej ett ögonblick var att förlora. Med ett uttryck af otro och förakt svarade han med en ed, att han hellre ville se en vind än höra talas därom. Medan han yttrade dessa ord, gaf jag akt på hans blick och följde den till toppseglet — och se, verkligen började detta att sakta fladdra för den uppkommande brisen. »Ser ni ej, att vinden kommer? Betrakta toppseglet», utropade jag. »A, det är bara en liten kåre», svarade han. »Det må vara en kåre eller ej», återtog jag, »så var god och sätt ut storseglet, att vi må få gagn af den.»

Han var ej sen att göra detta. I nästa ögonblick lockade sjöfolkets tunga steg på däcket kaptenen upp ur hans hytt för att se hvad som stod på, och han fann, att vinden verkligen kommit. En kort stund därefter seglade vi med sex eller sju knop i timmen därifrån, och de många nakna vildarna på stranden hade intet skeppsbrott att glädja sig åt den natten. Vi voro snart utom all fara; och fastän vinden var ostadig emellanåt, förlorade vi den ej, förrän vi passerat Pelewöarna.

Sålunda gaf Gud mig en uppmuntran, innan jag landade vid Kinas kust, att bära alla slags behof i bön till honom och att vänta, att han skall ära Herren Jesu namn och komma med hjälp för hvarje särskild svårighet.

En skön missionsfest fingo våra vänner i Tongcheo-fu fira söndagen den 4 juli, då 6 personer genom dopet upptogos i den lilla församlingen.

Religiösa traktatsällskapet har firat sitt 9:de årsmöte och årsberättelsen utvisar, att under 1896 ej mindre än 658 nya publikationer, hvaraf 241 voro traktater, blifvit utgifna. Totalsumman af böcker, traktater, tidningar och kort, som blifvit spridda i England och utländska depåter, hade uppgått till 58 millioner ex. Inkomsterna belöpte sig till $2^1/_2$ millioner kr., hvilken summa likväl understeg utgifterna med 200 tusen kr., hvilka blifvit tagna af reservfonden.

Tillkännagifvande.

Syföreningen för »Svenska Missionen i Kina» har i början af dec. sin vanliga försäljning, till hvilken gåfvor tacksamt emottagas, och torde sådana från landsorten insändas under adress: Sekreteraren Josef Holmgren, Lästmakaregatan 30, Stockholm.

Närmare i nästa nummer.

* Ur: *I Herrens Kraft af Hudson Taylor.* P. Palmquists Aktiebol. Pris 1 kr.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.

2. Årg. NOVEMBER 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

耶和華以拉

Ebenezer

Es. 49:12, Ps. 111:2.

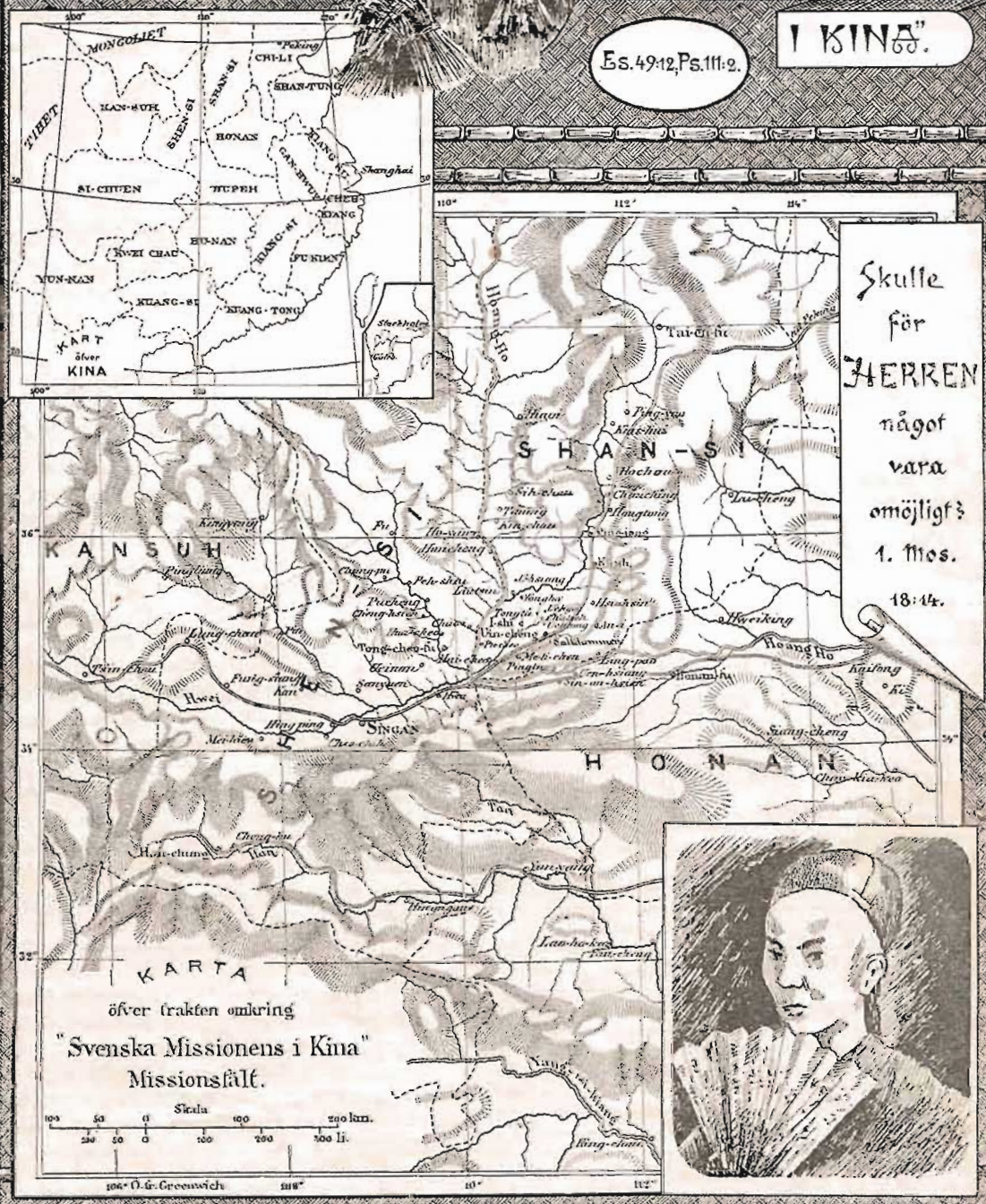

INNEHÅLL:

Redovisning. — Afresta missionärer. — Tillkännagifvande — Opium och Kineserna (forts.) — Axplock från Tong-cheofu. — Strid och seger (forts.) — Illustration: Kinesiska opiirökare.

Kommitféen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande,*
H. Berg, *doktor, vice ordförande,*
K. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare,*
Johannes Rinman.

Josef Holmgren, *sekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad.

N:o		Kr.	ö.
602.	B. R., Skareda	20:	—
603.	W. C., Angelstad	15:	—
604.	Från jungfruföreningen i Vernamo gen. C. U.	150:	—
605.	Kollekt i Haddåsen gen. G. J.	9:	41
606.	D:o i Klöfverdala gen. C. A. L.	10:	64
607.	D:o i Åsa gen. A. A., Lyckan	8:	79
608.	D:o i Tjurtorp gen. G. H., Böneryd	10:	—
609.	D:o i Stafva gen. J. A. N.	4:	30
610.	D:o i Renstad gen. F. S., Svanhals	5:	—
611.	D:o i Stene, Kumla gen. O. J., Östra Åby	8:	—
612.	A. K. gen. C. A. L.	3:	—
613.	T. i S. gen. dito	1:	50
614	J. H. gen. dito	2:	—
615.	Kollekt i Egeby skolhus gen. A. S., St. Mellösa	7:	12
616.	E. H., Stockholm	5:	—
617.	K. M. A., halfårsbidrag till Agnes Forsbergs underhåll gen. A. J.	400:	—
618.	Förstlingen gen. K. B., Tranås	1:	50
619.	»Resa»-penningar gen. dito	10:	—
620.	En »vän till Kina» gen. dito	30:	—
621.	Kollekt i Huskvarna d. 6/9 gen. N. O.	100:	—
622.	I. A., Stockholm	3:	—
623.	Telegrafisterna gen. K. M. A. till utrustning och biljett för N. Fogelklou	743:	30
624.	»Joel», Stockholm	100:	—
625.	Af Ekenäs syförening gen. F. A. B., Halltorp	8:	35
626.	A. P n gen. dito	5:	—
627.	För Mangeln gen. dito	6:	65
628.	T. E., Söderfors	10:	—
629.	Missionsvänner i Lemnhult gen. A. L., Ö. Korsberga	26:	—
630.	A. J., Boda gen. dito	5:	—
631.	Kollekt i Korsberga kyrka den 8/10 gen. dito	11:	74
632.	G. R.	5:	—
633.	Gen. G. N. från Senapskornet, Tullgarn	126:	10
634.	A. R., Skärstad gen. J. R—n	15:	—
635.	Kollekt gen. dito	16:	—
636.	Onämnd, Mika 5: 4	10:	—
637.	Sparbössemedel från Åbyggeby gen. O. N.	25:	—
638.	K. R.	10:	—
639.	För G. A. Stålhammar, remissa till Kina	545:	—
640.	Herr och fru R., Sorsele	10:	—
641.	Från Daggryningen i K. M. A., Skellefteå gen. E. P.	336:	80
642.	Sv. N. F., k. p. s.	10:	—
643.	Gen. P. A. B., Halltorp från Ekenäs, sparbössem.	12:	22
644.	» dito för kaffe, socker m. m. d. 10/8	12:	10
645.	» dito inbetalda auktionsinrop	17:	06
646.	» dito från Halltorps syför. kollekt i kyrkan 20/10	12:	62
647.	» dito insamling vid symöten	11:	—
648.	Från en affiden vän gen. H. B.	100:	—
649.	Lilla syföreningen gen. E. G., Skärfsta	65:	—
650.	Onämnd gen. dito	10:	—
651.	L. S., Baggetorp, Kristdala	2:	50
	Summa kronor	3,071:	70

Med varmt tack till alla gifvare.

Och han skall städse vakta sin hjord i Herrens kraft, i Herrens, sin Guds, härliga namn, och de skola bo trygge, ty da skall han varda stor intill jordens ända, och han skall vara frid. Mika 5: 4, 5.

Afresta missionärer.

Systrarna *S. Engström, N. Fogelklou, M. Ramsten* och *M. Svensson* afreste i medio af förra månaden till Kina. De togo vägen öfver Genua, därifrån de den 19 fortsatte färden med ångaren »Bayern».

Äfven löjtnant *G. A. Stålhammar* afreste den 27 okt. härifrån öfver England till Kina för att i Kina Inland Missionens språkskola i Ganking inhämta den första språkliga utbildningen såsom kinamissionär, och skulle han sedermera sätta sig i förbindelse med Erik Folke. Före sin afresa tillkännagaf broder Stålhammar skriftligen till kommittéen sin önskan, att de två första åren, som han komme att tillbringa i Kina, måtte få anses som en proftid för hans antagande till Svenska Missionens i Kina missionär. Löjtnant Stålhammar har från okt. 1896 till i juli 1897 gonomgått en kurs i medicin vid Livingstone College. Han är medlem af K. F. U. M:s missionskrets och åtföljes på sin färd af många unge mäns kärlek och intresse. Vi bedja att få anbefalla honom så väl som systrarna åt missionsvännernas förböner.

Syföreningen för »Svenska Missionen i Kina» anordnar en försäljning till förmån för denna mission onsdagen den 1 dec. i Landtbruksakademiens lokal, 43 Mäster Samuelsgatan 2 tr., till hvilken försäljning gåfvor tacksamt emottagas, och torde sådana från landsorten insändas under adress: Sekreteraren *Josef Holmgren*, Lästmakaregatan 30, Stockholm eller lämnas till nedannämnda här boende damer:

Louise Berg, 18 Kungsgatan, 2 tr.
Maria Berg, 34 Nybrogatan, 2 tr.
Frida Brattström, 35 Götgatan, ö. g.
Elin Holmgren, 30 Lästmakaregatan, 4 tr.
Tekla Liljequist, 31 Malmskillnadsgatan, 1 tr.
Riken Lindberg, 10 Kommendörsgatan, 1 tr.
Anna Kylén, 10 Humlegårdsgatan, 2 tr.
Elin Rinman, 12 B. Fjällgatan 2 tr.
Alma Rusén, 17 Floragatan, 1 tr.
Amelie och *Louise Schön*, 28 Skeppsbron, 3 tr.
Elisabet Tottie, 16 Engelbrektsgatan, 1 tr.

Förutsättningarna för en kinamissionär.

Af *Hudson Taylor.*

I ordets egentliga bemärkelse är hvarje troende en missionär. Kristus har förlossat oss, för att vi skola »förkunna hans lof». Han säger om alla sina heliga: »Såsom du har sändt mig i världen, så har ock jag sändt dem i världen». Området för vår mission må vara större eller mindre, hemma eller i hednaländerna, så äro alla kallade att vara hans vittnen.

I en mera begränsad bemärkelse kalla vi dem missionärer, hvilka lämna sina sysselsättningar i hemlandet och offra sina lif för hedningarnas omvändelse. Vi vilja påpeka några af de förutsättningar, som äro nödvändiga för dem, hvilka äro kallade att arbeta i Kina. Äfven i denna inskrankta bemärkelse är vårt ämne omfattande, ty Kina behöfver många slags arbetare med olika yrken och olika egenskaper, och vi måste söka bereda rum för alla som Gud kallat, på samma gång som vi måste skydda arbetet för dem, som äro olämpliga därför, huru lärda, rika eller i öfrigt tilltalande de kunna vara. Vi kunna dock här endast stanna för några grunddrag, som måste vara utmärkande för alla missionärer i Kina.

Guds kallelse.

Det är allmänt erkändt, att hvarje missionär måste vara kallad af Gud, men meningarna torde vara olika rörande denna kallelse. En missionär, som i denna sak ej är viss i sitt sinne, kommer att öfvervinnas af de frestelser, som möta i ett hedniskt land. När svårigheter af alla slag påkomma, uppstår vanligen hos den om sin kallelse ovissa den pinsamma frågan: »Är jag månne på orätt plats?»

Få frågor äro därför så betydelsefulla som denna:

Huru lära känna Guds kallelse?

Den helige Andes verkan är mångsidig och individuell. Somliga erfara ett inre djupt medvetande om sin kallelse, under det andra sakna detta. Somliga känna en stark längtan att få sprida evangelii ljus i hedendomens mörker, men frukta dess emellan lika mycket för detta arbete. Det är icke större säkerhet att bygga på känslor i fråga om Guds kallelse att utgå till hedningarna än i fråga om vår frälsning. I såväl det ena som det andra fallet är Guds bud vår enda säkerhet. Rörande vår frälsning äro alla människor kallade därtill men »få utvalda», emedan »få» antaga kallelsen. Till Guds tjänst äro alla Guds barn kallade, men många antaga ej kallelsen. Andra, hvilka antaga den, äro af hälsoskäl eller familjeförhållanden bundna vid hemlandet.

Några finnas däremot, hvilka känna sig kallade genom Jesu befallning: Gån ut, och dessa finna, inga hinder oöfverstigliga för åtlydandet af hans befallning. De se, huru vittnena i hemlandet äro många men i hednavärlden få, och anse sig härigenom hafva fullt skäl för sin tro, att Gud kallat dem till hedningarna. De hafva god hälsa, hafva för egen del erfarit Kristi kraft till seger öfver synden och hafva inga band, som hindra dem att gå hvart som helst, där Herren har behof af arbetare. De äro så vissa om sin kallelse, att de finna ingen ro, förrän de offrat sig åt Herren för arbetet bland hedningarna. I ett sådant fall är det Guds ord, ett moget öfvervägande och en allvarlig längtan att lyda, följande Jesu exempel, som ligger till grund för vissheten om Guds kallelse. Denna öfvertygelse är vidt skild från känslor; dessa må växla, men kallelsen skall förblifva.

Många känna ett djupt medlidande med hedningarna i deras nöd, men detta medlidande är ej nog. Emottagandet af Guds kallelse, Kristi kärleks tvingande kraft och de egenskaper, som göra oss dugliga för missionsarbetet, äro förutsättningar af största betydelse, och där de förenas, är det ej sannolikt, att något misstag sker.

Den, som emottagit kallelse af Herren, bör ihärdigt och flitigt ägna sig åt missionsarbete i hemlandet, under det han söker finna en öppen dörr för att »gå ut», med mycken bön att Herren må öppna eller tillsluta, eftersom han för godt finner. Är kallelsen verkligen af Gud, skall han bereda väg. Den kallade må stilla och tåligt vänta, till dess han så gör. En arbetare är ej ansvarig för det som är utom hans förmåga. Energisk uthållighet fordras af honom, framgången gifver Herren i sin tid.

Somliga ledas af Herren att offra sig åt missionsarbetet, hvilka äro alldeles olämpliga ute på fältet. Men deras uppgift är att uppmuntra och understödja andra i arbetet.

Öfverhufvud taget kunna vi säga, att de blifva användbara arbetare i Kina, hvilka äro af passande ålder och karakter samt äga öfriga lämpliga egenskaper, och som redan i hemlandet hafva visat sig vara *tåliga* och framgångsrika missionsarbetare. För att utröna om förmåga finnes för arbetet fordras mycken pröfning och bön. En af de mest välsignade arbetare jag träffat i Kina tillbakavisades af flera missionssällskap och detta icke utan skäl, men han fortsatte att söka, Gud öppnade väg och brukade honom till stor välsignelse under sex eller sju år, hvarefter han tog honom upp till sig.

Kinamissionärens karakter.

Jag behöfver knappt säga, att han måste vara utom allt tvifvel frälst och afgjordt helgad åt Gud, förande en helig umgängelse. Önskvärdt är, att han visat sig i stånd att i någon mån utöfva inflytande öfver andra, men ännu viktigare är, att en missionär icke är själfvisk, utan villig att tjäna, har undseende för andras känslor, är uppmärksam på andras behof och uppfattar dem. Han måste vara tålig, icke liknöjd, utan i stånd att lugnt och fördragsamt möta motsägelser och ej lätt blifva nedslagen. Därjämte behöfver han en energi, som står under Guds Andes kontroll, och förmåga att behärska och leda. Jag har ej uraktlåta att påpeka, huru en missionär ej får vara stolt öfver sin börd, ty ingenting motverkar vårt inflytande såsom detta, och »Gud står emot de högfärdiga». Det är af största vikt, att vi sänka oss ned till samma ståndpunkt som dem Gud söker att frälsa. Endast i samma mån missionären blir ett med

dem, kan han göra dem till ett med sig. »Ordet vardt kött»; Kristus blef född »under lagen»; »därför måste han i allt blifva lik bröderna». Huru mycket mer tillkommer ej detta oss! Han var »Guds visdom» såväl som »Guds kraft», och han har gifvit oss ett exempel, att vi skola efterfölja hans fotspår.

Fysiska förutsättningar.

Dessa böra svara emot klimatet i den del af Kina, där missionären skall arbeta. Nervsystemet måste vara tillräckligt spänstigt för att kunna uthärda acklimatiseringen, språkstudiet och den ensamhet med kineserna, som arbetet emellanåt kräfver. Matsmältningsorganerna böra vara i godt skick och muskelstyrkan oklanderlig. Män med melankoliskt temperament, hvilka ej kunna aflägga bördorna, de lättretliga och mycket känsliga äro i allmänhet olämpliga för Kina. Äfven de kvinnliga missionärerna äro i stort behof af god hälsa och spänstighet. Några ingå äktenskap förr eller senare, och om de äro för klena att öfvervinna de därmed förenade omständigheterna, blir icke allenast deras eget arbete afbrutet, utan de hindra äfven sina män i deras arbete och kunna t. o. m. blifva anledning till att dessa måste lämna fältet. På grund af de mest beaktansvärda erfarenheter påyrka vi på det allvarligaste, att systrarna först lära språket och blifva acklimatiserade, innan de inträda i äktenskap.

Ett sundt och godt omdöme är af stor betydelse öfverallt, men i synnerhet i Kina; förmåga att uppfatta ställningen och göra det bästa möjliga däraf är dar af stor vikt, hvaremot oförmåga i detta afseende kan omintetgöra de bästa afsikter och allvarligaste bemödanden.

Andliga förutsättningar.

Dessa äro naturligtvis af den största betydelsen. Det arbete som skall utföras är andligt, och de fiender som skola öfvervinnas äro andliga. Ingen må tänka, att han uppfattat de hufvudsakliga hindren i arbetet, när han betänkt Kinas uråldriga civilisation, dess svåra språk, opiets förbannelse och kinesernas fördomar, materialism och ovilja mot främlingar. »Vi hafva icke strid emot blod och kött — utan mot ondskans andemakter i himlarymderna», som regera i hedningarnas hjärtan. Sök att upplysa deras sinnen och inverka på deras samveten, de skola dock förblifva desamma, ända till dess Fadern drager dem till Sonen och han gör dem fria. Detta verk vill Gud utföra genom dem som äro *andliga*. »Sanningens ande» har nämligen kommit »till eder», säger Jesus, för att »öfverbevisa världen om synd, rättfärdighet och dom». Och »han skall leda eder till hela sanningen». Framför allt annat måste därför en missionär vara *andlig*.

Huru viktigt är det ej att genom andliga samtalsämnen pröfva en kandidats andliga ställning. För att vinna framgång måste missionären vara en helig man, som älskar ordet, vara välsignad och mättad af detsamma och äga det rikligen boende i sig; han måste öfva ett verksamt böneliv och vara fast *besluten* att lefva för evigheten med den »tillkommande världens krafter» verksamma i sig. För honom måste de osynliga tingen vara verkligheter, som tillfredsställa hjärtat. Han måste icke blott veta, att Gud älskar honom och han Gud, utan *Guds kärlek till själar* måste vara utgjuten i hans hjärta, hvarigenom han är redo att i sin mån, genom Guds kraft, göra för de ofrälsta hvad Kristus gjorde för dem. Denna kärlek är uppfinningsrik, tålig och vinner framgång, ty den är af Gud. Sådana män och kvinnor behöfver Kina bättre än allt annat, ty genom dem skola flyta strömmar af lefvande vatten.

Uppfostran.

Herren uppfostrar sina vittnen genom olika medel och på olika sätt. Själens uppfostran i lydnad, hängifvenhet och förtröstan är viktigare än all boklig bildning, äfven om denna jämte all öfrig uppfostran är af stor betydelse. Låtom oss sätta i första rummet ökad kunskap i Guds ord, kärlek till detsamma och öfning i användandet af detta ord. Språkets inlärande, studiet af Kinas litteratur, resor i landet och umgänge med folket hör äfven till missionärens uppfostran, men låtom oss aldrig glömma, att Guds Ande ensam kan göra oss till helgade och för husbonden nyttiga käril. Vi få ej heller förgäta, att under det vi uppfostras dö tusental i hopplöst syndaelände. O, att Gud må göra helvetet så verkligt för oss, att vi ej gifva oss någon ro, himmelen så verklig för oss, att vi kämpa för att vinna själar för den, och Kristus så dyrbar för oss, att vår högsta glädje blir att bereda honom ära och fröjd genom att »vinna de flesta».

Missionärens inträde i arbetet.

Af Herren Jesu sätt att fostra sina lärjungar kunna vi hämta många lärdomar, huru vi skola leda våra unga missionärer in i arbetet. För att bespara dem att göra samma misstag som vi gjorde vid början af vårt arbete är det nödvändigt att låta dem få åtnjuta de äldre brödernas råd och hjälp. Särskildt önskvärdt är detta i det inre af landet, där ett ovisligt handlingssätt kan leda till de sorgligaste följder och ett oförsiktigt steg för lång tid förhindra arbetets fortgång. Att den unga missionären så snart som möjligt skall göra hvad han kan för folkets andliga väl är af lika stor betydelse för honom som för dem. Från första början kan han bedja och uppmuntra andra arbetare genom sin närvaro och sitt deltagande. Snart nog kan han börja att sälja biblar och traktater, samtala något med folket och kanske hjälpa till att sjunga på mötena.

Och nu till sist några ord med afseende på

Missionärens lif.

Han bör alltid ihågkomma, att han är sänd att vara ett Kristi vittne, som uppenbarar hans väsende. Som hans mål måste därför stå att, så långt han kan, vara bland kineserna hvad Kristus var bland judarna. Han bör vara tillgänglig och deltagande, icke blott predika utan söka hjälpa folket på alla

upptänkliga sätt. Hans lif bör vara så öppet och likt kinesernas som möjligt, för att han må komma i beröring med dem och vinna inflytande på alla områden. Han bör göra väl och hjälpa alla; om han får lida därför, måste han tåligt bära lidandet, icke söka hämnd, utan *visa* hvad som menas med förlåtelse. Han måste alltid vara redo för de mest ovälkomna besök, gladt se sina ägodelar förstöras och genom sitt exempel visa, att Gud är en alltillräcklig hjälpare och mänsklig hjälp aldrig oumbärlig. I Jesu lif finna vi denna ande. Han sade: »Den till mig kommer kastar jag sannerligen icke ut.» Han bad för sina förföljare och väntade, att Gud skulle uppenbara kraften af sin arm.

Hans efterföljare måste därför på missionsfältet icke blott *söka* efter utan i verkligheten »*finna* nåd till hjälp i rätt tid» under det ansvarsfulla arbetet för kinesernas frälsning.

Opium och kineserna

Af *Hugo Linder.*

Forts. fr. föreg. n:r.

Opiets utbredning i Kina.

En af Kina Inland Missionens arbetare skref för några år sedan från Yun-Nan: »Vårt arbete är ibland spillrorna af en nation, ruinerad af engelsmännen. I denna provins, en af de största i Kina, är det ett allmänt erkändt faktum, att utaf 10 personer 7 à 8 röka opium. Somliga gå så långt, att de säga: 9 personer utaf 10. Från min egen erfarenhet skulle jag tro, att den senare beräkningen kan vara lika riktig som den förra. Ett stort antal af kvinnorna röker; mandarinerna röka, och deras biträden göra det nästan utan undantag. Jag har hört, att barn födas med opiumbegär.»

Detta från Yun-Nan, Kinas yttersta provins i sydväst, nära Birma. Den, som skrifver detta, har här i Shan-si, Kinas yttersta nordliga provins, gränsande till de mongoliska öknarne, haft rikliga tillfällen att öfvertyga sig, att förhållandena här ej äro ett grand bättre. Det är mycket vanligt här, att mödrarna blåsa in opiumrök i de små barnens mun, då de äro oroliga.

För att få behålla penningarna inom landet har regeringen börjat uppmuntra opiumodling inom landets egna gränser. Det var mig en sorg att för ett par år sedan, på rundresa från Tai Üen-fu, på långa sträckor utmed vägen öfverallt se de prunkande opiumfälten lysa i solskenet, liksom hånande vårt arbete emot opiumlasten och andra synder. Opiumblomman synes mig vara en talande bild af synden, skön och tilldragande, där hon på sin raka stjälk reser sitt, med de vackraste färger prålande, stora hufvud 2 à 3 fot öfver marken, men hon bär i sig ett gift, som liksom synden ruinerar till både kropp och själ. Den goda inkomst hon gifver lockar också till allt större odling. Mycket betecknande för att visa, hvilket insteg lasten fått i denna provins, är ett talesätt bland kineserna här: »Utaf tio personer är det elfva som röka.» Likadant som här, om ej värre, är förhållandet i Shensi-provinsen. I dalgången längs Ü-flodens stränder lära byarna vara impregnerade med opium. I en by äro 20 hus af 60 lokaler för försäljning (och konsumering?) af opium. Två distrikt, Ien-Ngan och Ü-Lin, äro äfven omtalade såsom uppgifna åt lasten. Kinas 18 provinser äro nu alla förgiftade af opium, ehuru några mindre än andra. I de flesta provinserna är det omöjligt att gå några steg på gatan utan att möta personer, i hvilkas ansikten man ser spår af opiets härjningar.

Opiumhandelns i Kina följder för individen, familjen och samhället.

Besynnerligt kan det tyckas, att i England åsikterna om opiumbrukets (i Indien och Kina) skadlighet eller oskadlighet äro mycket delade. Under det somliga, nämligen missionärer och prästmän, läkare och privatpersoner i Kina och Indien, på det skarpaste fördöma denna handel, får man höra andra engelska och indiska ämbetsmän och handlande men äfven några läkare på det bestämdaste försäkra, att »opium är oskadligt och en af de nyttigaste och största välsignelserna en människa kan få». Ej underligt, då ej blott en hel mängd handlande utan äfven indiska regeringen och dess många ämbetsmän till stor del äro beroende af opiumhandeln för sin utkomst. Hör, hvad Indiens finansminister för ej länge sedan sade i saken: »Vi kunna med fog beräkna den årliga inkomsten af opium till 6,000,000 Rx (rupier) för närvarande. Jag tvekar ej att säga, att det vore omöjligt att uppehålla Indiens förvaltning, om statsinkomsterna minskades med 6,000,000 Rx. Som det nu är, är det ändå svårt att få inkomsterna att betäcka utgifterna; och för min del skulle jag bestämdt vägra att åtaga mig försöket, om statsinkomsterna reducerades med 6,000,000 Rx.»

I Kina råder ej mera än en mening om saken. De kristna församlingarna intaga ej opiumrökare och utesluta från sin gemenskap medlemmar, som falla offer för lasten. Sonen döljer för fadern, att han börjat röka, och dottern för modern. En kvinna blyges, att det blir bekant t. o. m. att hon afvant sig. Betrakta en gammal opiumrökare. Hans hy har en grågul, sjuklig färg, läpparna äro blåaktiga, hans kinder och ögon infallna och kroppen utmärglad. Blicken har strax efter »intagningen» ett egendomligt, hvasst uttryck, men om några timmar är den matt och uttrycker intet intresse för hvad som försiggår rundt omkring. Han är ovillig att arbeta och sjunker i allt djupare fattigdom genom sina omedgörliga kraf. Matsmältningen försvagas och aptiten minskas. Han får behof af god föda och andra njutningar, han förvandlar natten till dag. Familjen utarmas, och kärleken till de närmaste torkar bort. Viljan förslappas, han ser sitt elände och önskar komma därur men har ingen kraft att resa sig ur dyn.

Visst är det sant, att det stora flertalet af rökare kan reda sig med en mindre dos utan att mycket öka den, oräkneliga äro dock de, som i ofvanstående skildring finna sig porträtterade. En af opiumbrukets för samhället och nationen ej minst ödesdigra följder är, att det förorsakar sterilitet. »Opiumrökandet har», säger dr John i Han-kow, inflytande på folkmängden genom att det förorsakar sterilitet. Öfverdrifvet bruk af drogen i tre eller fyra års tid beröfvar sitt offer procreationsförmågan. Dr Collins skrifver: »Med afseende på lastens inflytande på folkmängden äro alla kineser ense, att opiumrökarens familj utdör med senast den tredje generationen. Då en man röker, blir van-

ligen också hans son en rökare och börjar vid tidigare ålder än hans far, så att om sonen ej blir barnlös, hvilket ofta är fallet, födas i alla händelser hans barn med en svag konstitution och dö för tidigt.» Collins har ådagalagt, att Kinas folkmängd visar ett ständigt nedstigande på skalan efter införandet af opium. Från 1711 till 1753 utgjorde den årliga tillökningen 6 proc.; från 1753 till 1792 endast 2,5 proc., och från 1792 till 1812 var ökningen ej fullt 1 proc. Och till huru stor del hungersnöd och dyr tid, som ofta inträffar på olika platser, har sin orsak däri, att jorden allt mera, i stället för med säd besås med opium, är ej lätt att bestämma.

Missionärerna och opium.

Då vi se opiumfrågan intaga en så viktig plats i kinesernas lif, är det tydligt, att vi missionärer ej kunna vara oberörda däraf. Nej, opium är vanligen det första samtalsämne kineserna slå in på, då de träffa oss på värdshusen eller på vägarna. Jag kan ej glömma mitt första intryck af opium, då jag dagen efter min ankomst till Ćin-ch'eng blef ombedd att gå med och se till en person, som tagit in opium. Han låg där redan iklädd sin högtidsmössa, färdig för den sista resan, kall, med fradga trängande ut mellan de svartblå läpparna.

Mycket har också gjorts från missionärernas sida för att få engelska regeringen att upphöra med denna skamliga införsel. Så uppsattes 1889 i Indien ett anti-opium-memorial, adresseradt till kinesiska regeringen, och sändes, undertecknadt af öfver 10,000 pastorer och församlingsmedlemmar, till Tientsien. Memorialet uppmanar regeringen att göra allt för att året därpå, då kontraktet med England angående opiumhandeln skulle förnyas, få detta upphäfdt. Deputationen mottogs mycket vänligt af Li Hung Chang, men det slutliga svaret blef: »Vi äro icke fria, vi kunna ej taga första steget». Sedan dess ha, under ledning af missionärer, adresser från de olika kristna församlingarna i Kina afsändts till engelska parlamentet och till enskilda parlamentsledamöter, hvarjämte skrifvelser från de kristna församlingarna, både från kvinnor och män, afgått till de kristna församlingarna i England med begäran om samarbete mot det onda. Englands kristna ha också vaknat upp öfver sitt ansvar och börjat ett arbete, som tagit sig uttryck i bildandet af »Den kristna föreningen för upplösandet af engelska rikets förening med opiumhandeln». De kristnas verksamhet i denna riktning väckte mycket frågande efter verkliga förhållandet, och slutligen ansåg regeringen, att den måste göra något för att lugna sinnena. En kunglig opiumkommission bildades och utsändes till Indien för att göra undersökningar där i opiets eget land och sålunda kunna gifva regeringen och allmänheten tillfälle att bedöma rätta ställningen och utröna, om något kunde göras i saken.

Kinesiska opiirökare.

Kommissionen kom och såg och reste hem igen med rapporter, att ingen fara var å färde, och att allt talet om opiumbrukets skadliga verkningar var helt och hållet öfverdrifvet. »Den kristna föreningen» började då under ledning af mr Bromhall utgifvandet af en tidskrift, kallad »Nationell Rättfärdighet», i hvilken bland annat opiumkommissionens sätt att gå till väga kommer under granskning. Den bevisar detsamma som senare gaf sig uttryck i en resolution, affattad vid en större konferens i London öfver opiumfrågan, och hvaraf följande är det viktigaste: Då Kongl. opiumkommissionen var tillsatt för att göra undersökningar om och inrapportera angående taxeringssystemet för en drog, som beredes och säljes af indiska regeringen, var det dess ovillkorliga plikt att intaga en fullt oberoende ställning till denna regering. Genom att från början af dess uppbrott antaga, att indiska regeringen skulle arrangera planen för undersökningarna, hvilka platser som skulle besökas, och hvilka vittnen som skulle kallas; genom att mottaga största mängden bevis från personer, som voro utvalda och hvilkas vittnesbörd utfrågades och öfvervakades af indiska ämbetsmän; genom underlåtande att tillförsäkra dem, som skulle vilja vittna, fullt beskydd; genom att tillåta en särskild agent för den indiska regeringen (han hörde till kommissionen) att tillägga 150 sidor af motsägande karakter; och slutligen genom ord förandens tillkännagifvande, att, utan hänsyn till ämnet under behandling, kommissionen måste sluta sitt arbete inom en viss, allt för kort tid — har kommissionen misslyckats i att bevara sin myndighets oberoende och vid sitt tillvägagående följa de metoder, som länge i detta land hafva ansetts såsom nödvändiga för ett tillfredsställande förhör och för en opartisk dom. Vid samma konferens närvarande parla-

mentsledamoten Wilson, en af kommissionens medlemmar, yttrade t. o. m., att kommissionens rapport ej är af ens så mycket värde som det papper, på hvilket den är skrifven; och han gaf starka skäl för detta sitt påstående.

Af detta framgår, att det ej är mycken hjälp att vänta från regeringarna. Till Herren Gud stå våra ögon, att han ville förbarma sig öfver detta beklagansvärda folk, som genom opiumförbannelsen sänkes allt djupare i demoralisation och elände. Evangelium är det enda hopp, som står kvar för Kinas millioner. Men ett evangelium blott i ord, utan ett motsvarande samaritens barmhärtighetsverk, har kinesen svårt att fatta såsom verkligt. »Om en broder eller syster är naken och icke har föda för dagen och någon af eder säger till dem: gån i frid, värmen eder och mätten eder, men icke gifven dem hvad deras kropp behöfver, hvartill gagnar det?» Jak. 2: 15, 16. Detta är just kinesens resonemang. Vi komma t. ex. från vägen till ett värdshus, och medan vi vänta på att vårt »mien» skall bli färdigt till middagen, taga vi fram bokpåsen och gå ut på gatan och börja tala med folkhopen, som snart samlar sig. Vi tala om Jesus, som kom för att frälsa från all synd, som kan borttaga alla våra fel och göra oss till lyckliga kristna med hopp om evigt lif o. s. v. »Kan han afvänja från opium också?» är det genast en, som frågar. Säga vi då: »Ja, Jesus kan borttaga både det tillfälliga begäret och lusten att någonsin mera smaka giftet; och vi äro villiga att hjälpa er, om ni kan komma till oss och stanna en månad», då kunna vi vara säkra om hopens öra för hvad vi vidare ha att säga. Ty opiumbruket är så godt som den enda af de alldagliga synderna, som kineserna äro medvetna om. Att ljuga, snatta och bedraga räknas bland dem ej såsom synd. Men kan jag ej gifva en hjälpsam hand i denna svårighet, får jag snart märka, att största delen af auditoriet har sina tankar fästa på allt annat än mitt tal. I den stora Hung-Tung-församlingen norrut, med 500 medlemmar, ha de allra flesta blifvit vunna genom den kinesiske pastor Hsiss opiumasylverksamhet. (Forts.)

"Axplock från T'ong-cheo-fu".

Af August Berg.

Juni 6. Pingstdagen. Vi hade i dag för första gången möte i vårt nya hus. Männens sida var fullsatt, men af kvinnor kommo endast tvenne, detta beroende på de dåliga vägarna. Predikade öfver 1 Kor. 2: 1—5, om talet om korset, och må det alltid höras från detta rum! Folket lyssnade uppmärksamt och uppförde sig väl. Bland åhörarne befunno sig tvenne f. d. mandariner, tvenne lärare med grad, några dito utan, köpmän, biträden, tjänare och arbetare. Det bästa under dylika förhållanden är att predika så enkelt, att *alla* som vilja kunna fatta och förstå. »Icke med makt och icke med kraft, men med min anda, säger Herren Sebaot.»

På e. m. voro vi i staden befintlige utländingar, nu förökade genom systrarna Fredrika Hallins och Frida Prytz' ankomst, tillsammans kring Guds ord och hade en dyrbar stund.

Juni 20. Kl. 7 på morgonen, just under det morgonbönen med vårt husfolk pågick, kommer en man in och sätter en utländsk paraply vid dörren, hvarpå han aflägsnar sig. Då han gick ut genom stora porten, skymtade jag tvenne vagnar och förstod då, att gäster hade anländt. Så var ock förhållandet. Vi hade den stora glädjen att ånyo få hälsa tre systrar — fröknarna Pettersson, Ulff och Forsberg — välkomna i vår krets. De anlände friska och glada och bidrogo ej litet till dagens högtidlighet. Det var nämligen söndag, och vid tiden för gudstjänsten fylldes vårt kapell af såväl män som kvinnor, ehuru den bråda tiden ej är fullt öfver ännu.

Juli 8. Vårt första stormöte är nu öfver. Den 3:dje, 4:de och 5:te juli komma att blifva minnesdagar för många, ty den förra affärslokalen genljöd då af sånger till Herrens ära. Inte vill jag säga, att platsen förut varit »en röfvarekula». Den har nog varit en så anständig och hygglig plats som någon annan; men i alla fall äro opiumlampor och vinkrus försvunna, och likaså afgudar, vare sig på bord, väggar eller dörrar. Huset är »rensadt». Vi bestämde mötet till lördagen den 4:de juli. En vecka tidigare kommo några kvinnor för undervisning och jämväl män. På torsdagen och fredagen kommo gäster från skilda håll och på lördagen *Uang* från Haicheo, vår begåfvade evangelist. Vi blefvo ett stort hushåll nu, 40 personer, men som vi under mötesdagarna alla intogo kinesisk måltid, blef ju besväret för våra tjänare underlättadt. På lördags e. m. började mötet af mig med Apg 10:de kap. om Kornelius som text. Kornelius är en bild af mångens tillstånd i Kina. Han hade kommit ut ur hedendomen, dyrkade den sanne Guden, lefde efter det ljus han hade samt hörsammade den himmelska rösten och blef så ledd ut i det fulla ljuset, ledd till kännedom om Jesus Kristus, i hvilken ensam finnes frälsning. Afven påpekades hurusom Kornelius väntade allt från Gud, genom Petrus: »Så äro vi nu alla här *inför Gud* för att höra allt, *som blifvit dig befalldt af Gud*». Uang gjorde en mycket god och lämplig afslutning med Ebr. 6: 1—8 till text, uppmanande de närvarande, som alla mer eller mindre kände till evangelium, att »lämna de första grunderna», ej alltid »ångra sig» utan »fortgå till fullkomligheten». Hans tal är alltid späckadt af illustrationer, och det är just hvad kinesen tycker om. »Antag», sade han, »att jag på väg hit reste ut genom västra porten i Haicheo och så mötte en person och denne frågade mig: »Uang Sien Tong, hvart skall ni resa?» Till Tong-cheo-fu», svarar jag, och så kör jag in genom norra porten i Hai-cheo och ut igen genom västra. Jag kommer ju aldrig fram, trots jag ständigt är i rörelse. Så är det med somliga bland oss», sade han, »de tala alltid om att huäi-kai (bättra och ångra sig) men komma heller aldrig längre». Därefter vidtog förhör med våra sex dopkandidater. Dessa slags förhör äro ju mera en formsak, ty känner man ej dem som skola döpas bättre, än att ett offentligt förhör skall fälla utslaget, har man ju dåligt pröfvat dem. Men dopförhöret tjänar ock som ett slags offentligt vittnesbörd, hvarför det har sin betydelse.

De som denna gång skulle döpas voro vår lärare Fann, färgaren-landtbrukaren Ma, landtbrukaren Kao, hans hustru och svärmor samt landtbrukaren Li från Uei-nan.

Nåväl, de framställda frågorna besvarade de väl, och kvinnorna, som förut fruktat så mycket för denna stunden, återfingo all sin frimodighet. På söndagsmorgonen kl. ½ 8 hade vi möte ånyo, ledt af Uang, och därefter, sedan dopkandidaterna ömsat kläder, samlades vi alla

kring dopgrafven, en sång afsjöngs, och jag förklarade i några få ord med Rom. 6:ste kap. till text dopets betydelse och den döptes förpliktelser, hvarpå instiftelseorden upplästes och vi förenade oss i bön. Därpå döptes våra sex syskon till Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn, och sedan de ånyo ömsat kläder, hälsade vi, genom ömsesidiga bugningar, dem välkomna i vår krets och tackade gemensamt Herren. På f. m. var allmänt möte. Kapellet var fyllt till sista plats och en stor del af gården upptagen. Broder Teodor Sandberg hade valt texten om bröllopsmåltiden, och Uang behandlade tvenne ämnen: »frukta Gud» (för de oomvända) och »nya födelsens kännetecken» (för de omvända). Under de 2½ timmar mötet varade lyssnade folket med stor uppmärksamhet och uppförde sig mycket väl. Herren skall välsigna utsädet! Kl. 4 samlades vi till nattvardsfirande med grekernas ord: »vi vilja se Jesus» till text, och efter en timmes uppehåll, sedan mötet var slut, sutto vi ånyo i kapellet, nu upplyst af ljus och lampor, för att hafva ett tacksägelse- och vittnesbördsmöte, omväxlande med mycken sång. Och så slutade en mycket välsignad om ock ansträngande dag. Vi lade märke till huru gubben Ma's ansikte hela dagen strålade af fröjd, och dyrbart var det att under mötet höra honom flera gånger bedja offentligt, för hvarje gång med allt större frimodighet. På måndagen, efter morgonbönen, hade vi församlingsmöte, och så skingrades gästerna så småningom, hvar och en styrande kosan mot sitt hem.

Så finnes det då nu en liten församling här att undervisa och handleda! Måtte Herren aldrig taga sin Ande från någon af dem, utan alla genom lifvets pröfningar och strider hinna det himmelska Jerusalem! Det gifve Gud för Jesu skull! Amen.

Strid och seger.

Af *R. Bergling.*

IV.

Forts. fr. föreg. n:r.

Sällan vinnes i Kina *enighet* i en sak af någon betydelse efter blott *en* dags öfverläggning, i all synnerhet då flere personer hafva enahanda bestämmanderätt. Nej, veckor, månader och år åtgå vanligen för att uppnå den. Dock, i nu föreliggande fall uppenbarades en underbar enhet i såväl tycken och önskningar som förslag.

Efter en kort öfverläggning faller klubban hårdt i bordet, och ordföranden tolkar med värme allas känslor i resolutionen: »Hitintills men icke vidare!» Så en annan kort debatt — klubban faller åter, och den ledande stämman förklarar: »Kosta hvad det kosta vill, men bort skall utländingen!»

»Men huru skall det tillgå?» Ja, detta var ett svårlöst problem, hvarom diskuterades från och till under flera timmar. Ändtligen kom förslaget: »Vi skola hänvända oss till mandarinen med begäran, att han för oss insänder en petition till provinsguvernören om att utländingen måtte beordras att lämna vårt distrikt.»

Sagdt och gjordt. De ledande männen inom rotarna utsågos att omedelbart därefter uppvakta mandarinen.

I Jamen (rådhuset) resonerades också lifligt en stund, hvarefter mandarinen svarade: »Jag skall mycket gärna tillmötesgå eder önskan, förutsatt att en af eder antec sig såsom ledare af rörelsen. Dock, hvad mig ar vill jag ej ikläda mig den risken». (I sanning en ståndig mandarin enligt mitt tycke).

Att, sedan mandarinen yttrat sig på detta sätt, teckna sig som ledare betydde att *ej* vara *feg*. Bl de inför mandarinen befintliga petitionärerna fanns i heller någon, som den dagen hade så mycket mo barmen, hvarför saken uppsköts till ett senare s manträde.

Just som sammanträdet upplöstes, innan man ät *fullt* visste, hvad därunder afhandlats, kom en verl vän, som Gud gifvit oss i Han-ch'eng, vid namn Ch Lien Ch'eng, som jag ock djärfves räkna som en fö lingsfrukt af vårt arbete där, och meddelade kolportö: Kueh hvad som var i görningen samt föreslog hon att ofördröjligen underrätta mig därom.

Medan ännu Kueh omtalade saken, fick jag i m sinne att så fort ske kunde resa öfver till Han-ch'eng o försäkra oss om det hus (väl litet för våra behof), hvilk en viss man nästan nödgat oss att taga vid sista besök där, så mycket mer som vi hade utsikt att kunna up göra kontrakt, så att det icke ens genom list skul kunna tagas ifrån oss. Jag samrådde därom med l Folke, som ännu var kvar hos oss, och fann honom samma åsikt. Som han då ock stod färdig att resa öfv Han-ch'eng till T'ong-cheo på ett besök, gjorde vi o redo, och i sällskap med min lärare Ki begåfvo oss i väg.

Chao Lien-Ch'eng och läraren Ki trädde villigt i som medlare i husaffären, och efter tre dagars unde handling blef kontraktet skrifvet och huset taget i besit ning af oss.

Med kontraktet på fickan vände jag då, medvete om den pågående jäsningen, hem till Hotsin, medan de i staden utbasunades, att vi äfven där hyrt hus.

Under de första 14 dagarna jag var hemma i Hotsi höll jag mig dagligen beredd på att få mottaga job poster från Han-ch'eng. Man kunde ju t. ex. hafva rifv vårt hus, såsom det skett i byn, eller slagit vår por vakt. Dock, de visste ju, att hvilken skada de än gjorde måste de enligt lag godtgöra den. Att hindra oss a komma in i huset eller fråntaga oss det var oc för sent.

Då en månad gått och intet hörts af, reste jag öfve för att tillse huset och påbörja reparationerna. Allt va då lugnt och stilla. Jäsningen syntes vara öfverständer T. o. m. det af de 28 rotarnes hufvudmän föreslagn afgörande protestmötet hade inställts och skulle ick heller komma att hållas, enär de, efter att hafva hö om det andra hus vi redan *tillförsäkrat* oss där, ansåg oss oöfvervinneliga.

Med öfvertygelse om och en inre känsla af, att de plats, »hvarpå vi satt vår fot», verkligen var oss gifve af Herren, kunde jag då sitta ned under eget tak Han-ch'eng. Att mitt hjärta därunder prisade och mi mun lofsjöng Herrens namn förstås lätt. Gärna såge ja ock, att de missionsvänner, som blandat sina röster i vår rop till Herren om Han-ch'engs öppnande, äfven n förenade sig med oss i lof och pris till honom, som åte igen visat, att hans löften äro »ja» i och »amen» genom Kristus Jesus. (Forts.)

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.